

(Pôvodný originálny názov autorov)
NALEJME SI OMŠOVÉHO VÍNA

Treba reagovať na príspevok známeho autora v ktorom sa píše, že:
Antisociálna vláda Roberta Fica naviazala na kontinuitu vlád Mikuláša Dzurindu, a popisuje postup vlády v privatizácii distribučných spoločností, prirovnaním k transformácii národného majetku ako za Mečiara.

Je konkrétne známe, že naša vládna koalícia avizovala už v roku 2005 zrušenie Fondu národného majetku, prenesením agendy na MF SR, kde by prílušný útvar dokončil vysporiadávanie k jednotlivým privatizovaným subjektom, aby nedochádzalo k ďalšiemu rozdávaniu štátnych prostriedkov (na rok 2007 už touto vládou určených viac ako 2 miliardy Sk) – na utajené odpustky platieb, premlčaných platieb od privatizérov. Pre odstúpenie KDH z vládnej koalície boli vypísané predčasné voľby a k zrušeniu FNM a Slovenskej konsolidačnej, a.s. už nedošlo. Začiatkom roku 2006 vyhlásil premiér Dzurinda zastavenie privatizácie en bloc. Napriek fatálnym dôsledkom nechopenia manažérskej kontroly štátu v Transpetrole, SPP, strate Slovnaftu, došlo k násilnej privatizácii 66 % + 1 akcií Slovenských elektrární štátnym talianskym monopolom Enel. Opodstatnená nevôľa Ficovej vlády bola pojatá do Programového vyhlásenia vlády, ako neprivatizovať ďalšie strategické štátne podniky. Autor príspevku uviedol, že práve pri privatizácii distribučných spoločností boli fatálne oslabené možnosti štátu riadiť a usmerňovať strategické podniky, umožnil sa presun kapitálu do rúk nadnárodných koncernov E.ON, EdF a RWE. Už v roku 2005 minister spravodlivosti Daniel Lipšic presadil zákon o zákaze utajovania zmlúv, podmienok v dohodách a zmluvách medzi štátom a zahraničným nadobúdateľom – privatizérom.

Protiústavne riadené, štátom manipulované a utajované boli procesy už v malej privatizácii, ktorej priebeh sa zvrhol na holandské dražby, systémovým vytvorením mafií na celom území štátu. Podobne dopadla kupónová aj veľká privatizácia, keď len úzka skupina fyzických a právnických osôb mohla skupovať akcie štátnych podnikov fondami pri neexistencii akciového trhu, čím boli diskriminovaní všetci slušní a poctiví občania. Vlády a parlamenty po roku 1990 vedome umožnili nadobudnúť rozhodujúcu časť národného majetku len úzkej špekulatívne vybranej skupine vyprofilovanej najmä z nomenklatúry KSČ a ŠtB. Porušená bola ústavná rovnosť práva vlastníť majetok ostatnými občanmi. Zo strany WJC a Židovskej náboženskej obce išlo o dobre pripravenú rearizáciu, resp. kontraarizáciu majetku z obdobia I. Slovenskej republiky aj nad rámec reštitúcií. Namiesto vyslyšania ulice a odsúdenia aspoň 15 – tich najextrémnejších komunistov a eštebákov už v decembri 1989, došlo k majetkovému prevratu, dohode a Prvej hrubej čiare za minulosťou, odpustenie a Verejnou proti násiliu dohodnuté zastúpenie komunistov, eštebákov a židov v Slovenskej národnej rade a všetkých vláдах.

Po znárodnení v roku 1948, Husákom presadzovanej autonómie Slovenska a roku 1968 prijatej federácii, bol v rámci vyrovnávania sa s Čechmi dosiahnutý obrovský priemyselný a hospodársky rozmach Slovenska a objem vytvoreného národného majetku sa zdvadsaťnásobil.

Odovzdaním manažérskej kontroly v strategických podnikoch – distribučných spoločností minoritným akcionárom, ich štát posunul na úroveň Transpetrolu a Slovenského plynárenského priemyslu, kde už do zásadných rozhodnutí nemá štát ako väčšinový akcionár nárok zasahovať. Štát je v postavení prizerajúceho sa, ako sa s jeho bývalými strategickými podnikmi zahraničné koncerny pohrávajú a odsávajú tu vyprodukovaný zisk mimo republiku. Dočasný populizmus nebránil Robertovi Ficovi osobne sa ponižovať a angažovať v nátlakoch na SPP, k cenám dodávok plynu pre domácnosti, úľav pre dôchodcov, pričom, keď bol v opozícii a vtedajšou vládou koalíciou vybraný do privatizačnej komisie a mal nielen teoretickú možnosť ovplyvniť

formu privatizácie, alebo nepripustiť privatizáciu SPP, (alebo aspoň rúry plynovodu, z ktorých plynul 100% zisk štátu) a zamedziť odovzdaniu manažérskej kontroly menšinovému akcionárovi, radšej zbabelo rezignoval. Minister Jahnátek zákonom zmenil kompetencie Úradu riadenia sieťových odvetví (URSO), regulačného orgánu, najvýznamnejšiu a najdôležitejšiu podmienku jeho nezávislosti, zdegradoval straníckymi nomináciami členov regulačnej rady a vedenia úradu. Parlament dokonca 6.11.2008 schválil vládny návrh zákona, podľa ktorého ceny bude určovať vláda namiesto ÚRSO vo vzťahu k SPP a podobným prípadom.

Mečiar nepripustil referendum ani pri delení federácie, vedome s KDH zabránil aplikácii platného lustračného zákona, umožnil neústavnú privatizáciu národného majetku (Ivan Šimko HN z 29.2.2008). Fico sa zatiaľ nepoučil, aby našiel alternatívu k tak významnému úradu, akým ÚRSO je, aby bola zaručená jeho nestrannosť, kvalifikovanosť, objektivita pri stanovovaní cien v dodávkach všetkých druhov energií (bez vplyvu lobovania), tepla a vody a aby nekonal v zhode s výrobcami a dodávateľmi energií a ich korupčnými záujmami.

Najvýsostnejšou spoločenskou požiadavkou, ktorú žiadne vlády od roku 1990 doposiaľ nezabezpečili, je ochrana občanov a zabezpečenie ich dôstojného plnohodnotného života. V predošlých obdobiach Fico iba argumentoval, že doterajšie vládne koalície boli protiľudové, pričom v nich mali zásadne väčšinové zastúpenie bývalí najvyšší nomenklatúrni komunisti (Plevzovi amicenkovia) Schuster, Migaš, Ftáčnik, Kanis, Weiss, zlodeji, trestanci a podvodníci zo SNS, HZDS, ZRS, SOP a ANO. Ďalších opätovne, vedome poveruje štátnymi funkciami, zastúpením v orgánoch spoločností s účasťou štátu, v štátnej a verejnej správe a na ambasádach – J. Migaš (brat privatizoval OZKN Prešov), P. Weiss s Kanisom vyrobili Majského. Do zoznamu treba zaradiť aj ďalších, akými sú: P. Hamžík, vykrádač európskych fondov s Rolandom Tóthom, Muňko /ŠtB ukradol Satur/, Rezeš jr., Schuster jr., Bednár, Zsoldos, Volf, Melocík, Pecka, Čečot, Izidor Počiatek, Murgaš ...

Ak je to tak, ako autor uvádza, že spoločnostiam umožňuje za dobré výsledky hospodárenia v roku 2006 vyplatiť odmeny a rozdeliť až 10 % z dosiahnutého čistého zisku pomerom jednej šestiny tabuľkovým zamestnancom, päť šestín vrcholovým manažérom a členom orgánov spoločností, tak ide o vedome organizované okrádanie obyvateľstva. O týchto skutočnostiach majú povinnosť informovať verejnosť zástupcovia štátu, ktorí boli Ficom dosadení do orgánov týchto spoločností.

V denníku SME z 25.6.2007 hovorca ZSE, a.s. uviedol, že ZSE dosiahla vlani (v roku 2006) čistý zisk 3, 383 miliardy korún, z čoho 10 % je 338, 3 milóna korún, údajne rozdelených na odmeny. Pri súčasnom stave 1400 zamestnancov ZSE dostali tabuľkoví zamestnanci priemerné odmeny 42 000,- Sk za dobré hospodárske výsledky v roku 2006. Tí, ktorí zamestnancov hnali, motivovali k vysokým výkonom a kvalitnej práci, manažéri, tých je 36 vrátane nových politicky, v júni 2007, nominovaných členov predstavenstiev a dozorných rád, si nadelili odmeny po cca 8,2 milióna korún k ročným príjmom 4 mil. Sk. Takto dosiahli manažéri v ZSE súhrnný príjem v priemere cca 12 miliónov korún Slovenských, v ktorých nie sú započítané príjmy z iných funkcií v štátnych organizáciách (riaditeľ stratégie v PMÚ, CHR), MVO a ďalších súkromných spoločnostiach, kde majú zastúpenie.

Z celkového čistého zisku ZSE, a. s. 3,4 miliardy Sk za rok 2006 rozdelila spoločnosť 2,8 miliardy Sk na dividendy akcionárom a zostatok 600 miliónov Sk mohla rozdeliť na odmeny. Na čo bol použitý rozdiel 240 miliónov Sk by mali opäť odpovedať a zverejniť zástupcovia štátu v orgánoch spoločností ZSE dosadených po unbundlingu k 1.7.2007, t.j. po rozčlenení spoločnosti.

Bolo by vhodné otvoriť verejnú diskusiu, či je 200 násobok odmeny manažéra ZSE k odmene kmeňového zamestnanca a 25 násobok ročného príjmu manažéra k ročnému príjmu kmeňového zamestnanca primerané, premrštené, zaslúžené, prípadne nezaslúžené, keď v samotnom, veľkom, zjednotenom Nemecku, už niekoľko prebiehajú diskusie

o znižovaní týchto extrémnych rozdielov. Aby záchranil kapitalizmus pred špekulantmi s cennými papiermi založených na rizikových hypotékach varuje aj Luxemburský premiér Jean Claude Juncker, hovorí o neúnosnosti nadmerných plátov manažérov bánk, spoločností, burzových maklérov, čo predstavuje doslova pohromu pre celý svet. Nicolas Sarkozy kritizoval darebáckych riaditeľov, Holandsko pripravuje zákon progresívneho zdaňovania odstupného manažérov spoločností a bánk s cieľom eliminovať excesy manažérov. Jeden z najväčších koncernov na svete E.ON (paradox, že vznikol v roku 1999 spojením menších koncernov VEBA a VIAG) podnikajúci v energetike, expandoval do všetkých štátov východnej Európy, ktoré sa stali pridruženými členmi EÚ a postupuje v akvizíciách ďalej na východ. Za 8 rokov od svojho vzniku E.ON výhodnými nákupmi energetických strategických podnikov od postkomunistických skorumpovaných vlád naakumuloval kapitál, ktorým by bol schopný skúpiť všetky sprivatizované podniky Slovenskej republiky od roku 1991, bez ohľadu na odvetvia a ešte by mu ostal najmenej dvojtretinový balík (zo 60 milárd Eur) na akvizície v iných krajinách.

Natíska sa dojem, že to čo neovládol Hitler vojenskou agresiou, zabratím území, majetkov aj s obyvateľstvom, dosiahlo Nemecko, Rakúsko, USA a ďalšie tzv. vyspelé štáty západného sveta ekonomicky, nanútením neoliberalnej globalizácie a privatizácie.

Dnes sa už Nemecko, ktoré výhodne vykúpilo Slovensko, chystá prijať ústavný zákon, ktorý neumožní predať svoje strategické podniky zahraničnému investorovi - privatizérovi, lebo je si vedomé, že ten, kto ovláda strategické podniky, ovláda štát.

Nastala reštaurácia kapitalizmu z 19. storočia s typickými črtami vykorisťovania pracovnej sily. Je reálne a takmer isté, že honorovanie manažérov vo všetkých spoločnostiach E.ON-u je iste porovnateľné a v rámci uplatňovania vnútrokoncernej kultúry identické bez ohľadu na štát a teritórium, kde ktorý manažér pôsobí. Bol prijatý Schengen, ktorý odstránil posledné prekážky prieniku kapitálu.

Robert Fico by mal pozornosť občanov presmerovať z uverejnených astronomických príjmov manažérov DSS na príjmy manažérov distribučných spoločností, o rozčlenení ktorých vláda SR rozhodla k 1.7.2007 a zavrhla privatizačný proces odovzdaním manažérskej kontroly v ďalších strategických podnikoch štátu v prospech minoritných akcionárov zahraničných koncernov. Totálnym idiotizmom sa prezentuje súčasná vláda aj vo vzťahu k Bruselu, čo dokumentuje článok „Boj o monopoly Fico nevzdal“ (HN 26.2.2008), v ktorom premiér avizuje prípravu nového zákona, ktorým chce zakázať riadenie firiem ich minoritnými akcionármi. Týmto zákonom chce získať manažérsku kontrolu štátu späť od SPP a aj troch distribučných spoločností, v ktorých menšinoví akcionári dostali (vybrané osoby vlády a NR SR sa zabezpečili na niekoľko desiatok generácií ?) manažérsku kontrolu k 1.7.2007.

A tak vláda SR hlúpo odovzdala nenažraným kapitalistom manažérsku kontrolu i napriek tomu, že mnohé organizácie a osoby písomne upozorňovali viacerých členov vlády, začínajúc Ficom, Čaplovičom, Jahnátkom, poslancov NR SR – Pašku, Číža, Mečiara, Slotu, už koncom roka 2006 a začiatkom roku 2007, o tom, aké dôsledky to bude mať pre štát a občanov, keď sa nepoučia z prípadov Transpetrolu, SPP, Slovnaftu, ako aj Slovenských elektrární a ak si vláda SR neuplatní manažérsku kontrolu v týchto unbundlovaných spoločnostiach (fotokópie listov sa nám opozícii zrejme nedopatrením dostali do rúk a údajne sú aj v redakciách denníkov). Toto je neklamným dôkazom doteraz najväčšej korupcie slovenských vlád od roku 1990.

Pre megaspooločnosť E.ON investovať 100 - 200 miliónov Eur na skorumpovanie bábkovej slovenskej vlády je takmer triviálna maličkosť. Preto zverejnenie zmlúv, transakčných dokumentov s privatizéromi je nevyhnutné aj z dôvodu prešetrenia finančných kompenzácií privatizérom a poskytnutých provízií, príslušnými orgánmi EÚ-OLAF, Interpol, Europol, ECB.

Z pohľadu výhodnosti privatizácie distribučných spoločností, strategických podnikov štátu je potrebné poskytnúť verejnosti zopár faktov na príklade ZSE, a. s. Dosiaľ je to však utópia, zodpovední asi vedia, prečo sa nekoná aj v tejto oblasti rozširujúcej sa korupcie a klientelizmu.

V roku 2003 rozhodla vláda SR o privatizácii ZSE, š. p., v ktorom pracovalo viac ako 3500 zamestnancov, bola z neho vyčlenená Bratislavská tepláreň s cca 1000 zamestnancami. V sprivatizovanej ZSE, a. s. zostalo vyše 2500 kmeňových zamestnancov. Do času rozčlenenia (unbundlingu) ZSE, a. s. k zákonnému termínu 1.7.2007 sa podarilo manažmentu znížiť počet zamestnancov na 1400, prirodzeným odchodom časti do dôchodku, prepustením a ostatných vyhodnotením na dlažbu a takto náklady preniesť na štát.

Takýto model bol uplatnený vo všetkých privatizačných odpredajoch národného majetku vybraným a vopred určeným zahraničným záujemcom.

Napríklad v Slovenských elektrárnach, a. s. bol Enelom, jediným možným kupcom, z roka na rok znížený stav zamestnancov o 1668 a hneď prechod SE zo straty do zisku.

Na tvorbe zisku ZSE, a. s. v roku 2006 mala najväčší vplyv úspora mzdových nákladov na prácu. Pri priemernom náklade 70 000,- Sk mesačne na jedného pracovníka – mzdy, odvody, sociálne zabezpečenie, technické a administratívne vybavenie, réžia pre 1100 pracovníkov, o ktorých bol znížený kmeňový stav, dosiahla spoločnosť úsporu najmenej 920 miliónov korún slovenských v roku 2006.

Sú z pohľadu realizácie všetkých cieľov dosadeným manažmentom ZSE, a. s. v prospech E.ON-u, ich príjmy adekvátne, zaslúžené, keď boli príslušnými reštrukturalizačnými krokmi dosiahnuté hlavné ciele - rast zisku (o pol miliardy Sk nárast s rokom 2005) a trvalá, nebývalá perspektíva nadobudnutím manažérskych právomocí a de facto vlastníctva majetku Slovenska navždy?

V Nemecku bolo dokázané úplatkárstvo koncernu Siemens AG pri tendroch, no pri tendroch Siemensu na osvetlení Bratislavy a Štátnej pokladne, príslušné štátne orgány SR korupciu utajili.

Preto je súčasná vládna koalícia v zjavnom podozrení, že viacerí vládni činitelia mohli byť zo strany E.ON-u, RWE a EdF skorumpovaní za odovzdanie trvalej manažérskej kontroly práve minoritným akcionárom v distribučných spoločnostiach. Tak ako bola korupcia dokázaná Siemensu, mala by byť dokázaná aj uvedeným energetickým koncernom, európskymi orgánmi ako OLAF, Interpol, Europol, prípadne ECB, alebo inými orgánmi EÚ. To si však musí Slovenská republika povinne, spoločne s opozičnými politikmi, ale aj s tretím sektorom v NR SR a Bruseli oficiálne vynútiť. Poctiví a čestní občania si to určite želajú, ale mocipáni vyprofilovaní z tzv., slobodných a naivných volieb, či formálni kriklúni závislí na peniazoch týchto hrabošov si to neželajú a pokiaľ budú smradiť v NR SR, vláde, justícii, prokuratúre a polícii, to nepripustia.

Vláda Roberta Fica dosadením straníckych nominantov do orgánov spoločností ZSE, a.s., SSE, a.s. a VSE, a.s. vedome vyrobila zo dňa na deň ďalších multimilionárov a zväčšila priepasť medzi malou skupinou majetných zbohatlíkov a väčšinou chudobných občanov doháňaných do poroby ako v časoch feudalizmu, k sociálnym samovraždám a neznesiteľným životným podmienkam. Vieme, za akú cenu, ale nevieme dokedy to bude takto fungovať.

Každý poslanec NR SR bol vnútorne presvedčený o nevýhodnosti privatizácie strategických podnikov, predovšetkým energetických, ktoré tvoria chrbtovú kosť hospodárstva každého štátu, no v tom čase si nikto nemohol dovoliť otvorene protestovať, lebo aj ja by som skončil ako Ivan Šimko, Zuzana Martináková, Opaterný, Bódy, Navrátilová... Dnes je iná situácia.

Keďže mesačné príjmy nominantov manažérskych postov a v orgánoch spoločností štátu sú aj viac miliónové (najviac v SPP), desať a viacnásobne vyššie ako u poslanca NR SR, bol prijatý napríklad v SDKÚ úzus hotovostného odvodu 40 % z ročného príjmu nominanta do manažérskej funkcie a orgánov spoločností s účasťou štátu, pre stranu na chod administratívneho zabezpečenia. Či boli takéto vnútrostranícke pravidlá uplatnené aj v ďalších stranách ako sú SMK, KDH, ANO nie je všeobecne známe. Zatiaľ nie je preukázané, či podobný model uplatňujú súčasné vládne strany, keď dosadzujú známe, všetkého schopné indivíduá do štátnych orgánov a orgánov spoločností, akými sú Schuster jr., Rezeš jr., Bednár, Muňko...

Najväčšie príjmy zo všetkých nominantov strán do orgánov spoločností s účasťou štátu od roku 1998 mal zrejme Štefan Czucz, bývalý normovač na poľnohospodárskom družstve v Šamoríne, zdá sa, doživotne dosadený Jukosom do manažmentu Transpetrolu, viac rokov aj v orgánoch SPP a iných spoločností s účasťou štátu. Je jediným miliardárom na Slovensku, ktorý zbohatol z oficiálnych funkčných príjmov nad 100 miliónov Sk ročne a druhým by mohol byť Ernest Valko, právnik, ktorý mal vo všetkých vládoch privilegium zastupovať štát vo FNM a zároveň protistranu – privatizérov, ktorým pomáhal pri legalizovaní ich neústavne nadobudnutých národných majetkov - teraz obhajuje aj L. Reháka, ktorý záhadne získal významnú časť akcií mobilného operátora Orange.

Zmocňovanie sa národného a verejného majetku má svoje pokračovanie meniacimi sa formami, v čom má aj SMK zabehanú prax, keď šamorínsko-dunajsko-stredská klika, Béla Bugár, Štefan Czucz, Oszkár Világyi, Tibor Šípoš, rodiny Hideghéty a Ďurdíkových mali skúpiť takmer všetky stavebné parcely v intravilánoch a 80 % poľnohospodárskej pôdy v okolí Šamorína, Dunajskej Stredy, Galanty, Komárna až po Štúrovo, okrem neidentifikovanej pôdy, o ktorú tak usilovali.

Je sympatická súdržnosť SMK, ktorú stvoril právom označený eštabák Mečiar, svojím unáhleným konaním, zmenou volebného zákona. Utlmenie vášní a vnútorné rozpory SMK môžu byť odstránené, keď bude oficiálne odtabuizované verejné tajomstvo konania Bélu Bugára a Mečiarovi oddaného eštabáka Tibora Šípoša, s neukončenou ZDŠ, bývalého pomocníka u gumárov v ČSAD Bratislava do konca roku 1989 a (dôverného priateľa Ivana Gašparoviča), bývajúceho na Pomle 800 metrov za Bénom Bugárom. Nejde v tomto prípade o zhadzovanie osoby T. Šípoša, ale len o poukázanie na to, koľko môže takéto nevzdelané indivídum dokázať spáchať zla za pomoci mocných.

Je pozoruhodné, že do orgánov spoločností ZSE, a. s. boli SMER-om dosadení aj bývalí štátni tajomníci MF SR doc. Peter Staněk a Ing. Jozef Troják, pôsobiaci, prvý, v Mečiarovej vláde a druhý, v prvej vláde M. Dzurindu, nominant SDĽ, ktorí nečinne hľadeli na divokú privatizáciu, katastrofálne nevýhodnú deblokáciu ruského dlhu, tunelovanie a rozkradnutie bánk.

Nespokojnosť s hospodárskym vývojom a reformami po roku 1998 prezentoval doc. Ing. Peter Staněk, CSc., vedecký pracovník Ústavu slovenskej a svetovej ekonomiky v mesačníku HZDS „extra plus“ z marca 2005 v článku Vlády v područí mafie. Na základe dlhoročných analýz uvádza, že nástup neokonzervatizmu a neoliberalizmu začiatkom deväťdesiatych rokov minulého storočia naštartoval novodobé zotročovanie ľudstva a chudoby.

Prevzal axiómu z amerického ministerstva práce, podľa ktorej je bohatých stále menej, ale sú nesmierne bohatší a chudobných je viac, ale sú podstatne chudobnejší, robia za stále menej peňazí a žijú od výplaty k výplate. Uvádza tzv. Washingtonský kosenzus z roku 1992, ktorý je založený na absolútnej liberalizácii, privatizácii, minimalizácii funkcií štátu a myšlienke, že každý je zodpovedný sám za seba. Podľa tohoto konsenzu penzijná a zdravotnícka reforma robí každého občana zodpovedným za zabezpečenie jeho staroby a zdravia. Na porovnanie uvádza, že v sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch bolo pre EÚ typické podstatne vyššie

Sociálne cítenie a úspechy boja proti chudobe boli väčšie ako v Spojených štátoch. Boli tu rastúce príjmy a sociálne dávky, lebo sociálny trhový model bol funkčný. Okrem toho štát poskytoval celý rad služieb za nízke ceny, dotoval dopravu, vzdelávanie, zdravotníctvo a podobne. V súčasnosti tento docent ako poradca Fica sa prezentoval aj v STV a v septembri 2008 výrokmi o historickej trepezlivosti Slovenska a o konsenze koalície a opozície v štátnej, hospodárskej a spoločenskej politike. Tak ako zvyčajne, poctiví a slušní občania sú vedľa a mlčky, pokorne počúvajú.

Prechodom nových členských krajín na vynútený, liberálny, trhový mechanizmus sa prehĺbili rozdiely medzi starými a novými krajinami EÚ tak, že náklady práce na jednu hodinu na Slovensku sú 2,74 eura a v EÚ 24 eur.

Konkrétne u nás platia zahraniční investori desatinovú mzdu oproti tomu, čo by platili u nich. Ďalej docent uvádza, že v deväťdesiatom siedmom napísal, že jednou z najväčších výhod strednej Európy bude to, že sa tu uskutočnia experimenty, kam sa dá až zájsť s reformami. Tieto pokusy na občanoch, ktoré dnes predvádza aj táto slovenská vláda, by v žiadnej západoeurópskej krajine neprešli. Chudoba vo východoeurópskych krajinách je taká veľká, že keď sa z nej náhodou posunieme aspoň o kúsok, všetci budú nadšení. Ročné zvýšenie reálnych miezd o dve percentá oficiálni činitelia označia za fantastické, ale pomlčia o tom, že ľudia predtým stratili 40 percent reálnych príjmov a nedostali sa ani na úroveň pred pätnástimi rokmi.

Mafiánskymi praktikami je poznačená najmä oblasť verejného života, moc mafiánskych zoskupení prekročila národné hranice a o hospodárskom a spoločenskom živote rozhodujú finančné skupiny a nie vlády.

Možno povedať, ako príklad, že vtedajšia slovenská vláda rokovala so spoločnosťou Kia Motors ako rovný s rovným, keď jej venovala sedem miliárd korún stimulov? (V skutočnosti jej venovala 13-14 miliárd a KIA na oplátku poskytla Ruskovi a Slotovi možnú províziu 30 mil. Eur). Okrem Kia Motors k nám príde aj ďalšia dcérska spoločnosť, ktorá bude organizovať kooperačné a subkontraktorské slovenské firmy, v dôsledku čoho väčšina zisku zostane v spoločnosti Kia.

Vtedy doc. Staněk ešte netušil, že Slota s Ruskom protiústavne vyvlastnia pôdu reálnym vlastníkom, ktorým sa Slota navyše vyhrážal, že sú obyčajné lajtná.

Takéto výhodné podmienky by Kii neposkytol ani Kim Čong-il z Pchongjangu.

A je zrejmé, že prezident spoločnosti KIA vyšetovaný a istý čas väzobne zadržovaný, mohol uplatiť týchto dvoch tzv. politikov (z dokázaných 100 miliónov Euro, čiastky ním použitej na provízie pri akvizíciách v Európe).

Zverejnený priemerný plat zamestnanca v Kia Slovakia je až 17 000,- Sk. Hodnota súčasnej slovenskej koruny je vplyvom inflácií znehodnotená na 9-10 halierov v porovnaní s tvrdou menou Kčs do menovej rozluky. Takže zamestnanci v Kia de facto zarábajú 1700,- Kčs v cenovej úrovni práce roku 1992, keď bol celoštátny priemerný príjem štatisticky vyčíslený na 2900,- Kčs. To zodpovedá cene práce, ku ktorej dospel doc. Peter Staněk svojimi analýzami. V skutočnosti sú zamestnanci KIA šťastní, že sú zamestnaní. Obdobne to platí aj pre ďalšie spoločnosti, stavby a priemyselné parky na Slovensku, keď zamestnanci pod hrozbou vyhodenia z práce nesmú prezradiť, či pracujú na ŽL a koľko peňazí zarobia za mesiac.

Takto znehodnotené sú aj všetky životné poisťky mladých ľudí pred 10 a viac rokov.

Všetky tovary dennej spotreby, potraviny, energie, platby za bývanie, doprava, služby vzrástli od roku 1990 viac ako desaťnásobne.

K otázke ako je možné, že sa dal neoliberalizmu a neokonzervatizmu taký voľný priechod v Európe a vo svete, odpovedá (doc. Staněk) analýzou scenáru neokonzervatívnej revolúcie. Najprv sa vytvoria myšlienkové skupiny mladých ľudí nezaťažených žiadnymi vedomosťami a skúsenosťami, potom sa vytvorí niekoľko desiatok vedeckých ústavov (má na mysli THINK TANK-y?), v ktorých vedci podporujú tieto neoliberálne myšlienky a napokon sa pre ne vytvorí dostatočne široký mediálny priestor. Odrazu vznikne dojem, že celý vedecký

front a celá spoločnosť sú zapálení za neoliberálne koncepcie. To, že skutočnosť je iná, sa už v médiách neobjaví. Kto dnes ovláda médiá, môže verejnosti implantovať čokoľvek.

V súvislosti s tým, poradca predsedu vlády, prognostik doc. Peter Staněk v článku Mečiara usmerníte ľahšie (SME 22.9.2007) predpovedá, že v budúcnosti budú hitom dve otázky: energetika a fenomén sivej a čiernej ekonomiky, ktorá nadobúda vo svete obľudné rozmery. So zármutkom uvádza, že dodnes nenastal obrat v odstraňovaní korupcie a presadzovaní osobných záujmov nad potrebami všetkých občanov, čo je dôsledok nekonceptnosti súčasnej vlády a odmietania vedecky spracovaných vízií. Avizuje, že má relatívne malé materiálne potreby a radiť vláde pokladá za napĺňanie vedecky odborných výziev, ktorých nepochopenie ho posúva mimo verejný priestor slovenskej politiky.

Sklamaný konštatuje, že jeho rady brali viac v zahraničí ako na Slovensku, konkrétne vo Svetovej banke alebo v Medzinárodnom menovom fonde a je veľmi smutné, keď nakoniec vašu radu realizuje firma E.ON alebo Siemens, ale neurobí ju štruktúra na Slovensku.

Nebol počas napĺňania neoliberálnych koncepcií aj doc. Peter Staněk nominovaný vládou SR do dozornej rady ZSE energia, a. s. v júni 2007? Alebo za rady poskytované E.ON-u, si ho koncern vybral do svojich orgánov?

Týmto sa definitívne doc. Peter Staněk, CSc. vymanil z pozície askéta, ktorý má relatívne malé materiálne potreby a zaradil sa do kasty najvyššie platených manažérov v orgánoch spoločností energetiky s účasťou štátu.

Prognostika, vizionára a futurológa doc. Peter Staněka v súčasnosti zamestnáva postupný prechod od feudalizmu k ranému kapitalizmu a imperialismu, čo potvrdzujú jeho myšlienkové pochody vyjadrené v pesimistickom článku „Politici chcú svoj úspech za každú cenu“ (HN zo 17.3.2008). Vyjadruje sklamanie: „Pripomínam, že zhruba 90 percent zisku podnikovej sféry na Slovensku vytvára 124 zahraničných spoločností“. To je ten skutočný zdroj hospodárskeho zázraku Slovenska. Bez toho, aby to ďalej rozpitvával, týmto konštatovaním dokázal, že najmenej dve generácie vedeckých, riadiacich kapacít a inteligencie boli degradované, podcenené a nivelizované súčasnými konjunkturalistami na úroveň bezprizorných, nevzdelaných analfabetov.

Poukazuje na riziká, že Slovensko je zraniteľnou ekonomikou, ktorá má len dva piliere: národný automobilový a elektrotechnický priemysel. Zrejme má tým na mysli národný kórejský automobilový a elektrotechnický priemysel - vyššieho stupňa manufaktúry, automatizácie práce s klasickým vykorisťovaním kvalifikovanej pracovnej sily. Ďalej konštatuje, že ak by došlo k výraznejšiemu rastu mzdových nákladov, je pravdepodobné, že automobilky a ďalšie podniky, v ktorých sa výrobky iba finalizujú, zo Slovenska odídu do Bulharska alebo Rumunska. To značí, že podľa analýz doc. Staněka poskytnutých „extra plus“ v roku 2005, v ktorých uvádza, že cena práce u nás je desatinová v porovnaní s rovnakou prácou v krajinách EÚ, nepríde k jej vyrovnaniu vo všetkých štátoch EÚ aj napriek harmonizácii práva, daní, cenových vyrovnaní potravín, energií, služieb.

Pritom všetci občania SR vedia, že Ivan Mikloš dohodol v rámci rokovaní o dodržiavaní maastrichtských kritérií a ERM II o vstupe do menovej únie s ECB a príslušnými komisiami EP na základe približujúcej sa produktivity práce SR k úrovni 15-ky, nevyhnutnosť implementácie ceny práce na 80 % priemeru krajín pôvodnej 15-ky členských krajín EÚ do celého hospodárskeho potenciálu Slovenskej republiky, aby zavedením Eura po 1.1.2009 nedošlo k nákupnej turistike v obchodnej sieti SR a k tragickým, neudržateľným disproporciám v životnej úrovni. Prijatie takto navrhovaných podmienok by Ivan Mikloš a vláda Mikuláša Dzurindu presadila, ak by pokračovala v treťom funkčnom období. Aj keď

by to znamenalo väčšiu nákladovú záťaž pre automobilový, elektrotechnický priemysel a ostatné výrobné podniky, dosiahli by sa výrazne vyššie ekonomické prínosy štátu a zrealizoval by sa prielom skokom, ktorý by znamenal takmer rovnocenné efektné postavenie Slovenskej republiky s pôvodnými členmi 15-ky a prekonalí by sa všetky disproporcie šokových terapií, privatizácií národného majetku, inflačných vplyvov od roku 1990 a umelo udržiavanej vysokej parity Eura a Slovenskej koruny. Mimo rámec parity koruny a Eura bol dohodnutý aj prepočet porovnateľných príjmov dôchodcov krajín EÚ-15-ky. Súčasná vláda Roberta Fica bola povinná zabezpečiť kontinuitu v presadení dohodovanej ceny práce a porovnateľných príjmov dôchodcov.

Namiesto zmysluplného pokračovania v reformách, znižovaní zahraničného dlhu pokračuje vláda v mečiarovskej privatizácii (predajom Hydrogeologického ústavu DŠ a Poštovej banky vopred určenému záujemcovi), okrádaniu občanov o pozemky zo Slovenského pozemkového fondu a výrobe ďalších miliárdarov zo štátnych a verejných zdrojov, poskytovaním štátnych zákazok svojim mecenášom. Fico dokonca dohadzuje čašníčkovi Poórovi kšefty v Srbsku.

Hospodárske noviny z 26.3.2008 uvádzajú, že Slovensko sa v zahraničí stále zadlžuje, čím sa stáva stále závislejším na židmi ovládaných bankách, keď hrubý zahraničný dlh sa v roku 2007 zvýšil na 44,31 miliardy dolárov (napriek jeho znehodnocovaniu), keď rok predtým bol dlh nižší o takmer 12 miliárd dolárov, čo na jedného obyvateľa krajiny (nie štátu ?) predstavuje až 8 237 dolárov (viac ako 188 tisíc korún) vrátane kojencov, cigánov, detí, študentov, väzňov, nezamestnaných, neproduktívnych zamestnancov štátnej a verejnej správy, prostitútiiek, invalidov a dôchodcov. Dlh Nemecka v roku 2007 bol 10,5 miliardy eur, vid' SME 22.11.2008.

Treba mať stále na zreteli, že Mečiar s Rezešovcami umožnili dostať výnosný strategický podnik VSŽ do defaultu a pre jeho záchranu sa ho zmocnila US Steel, ktorá má monopolné postavenie a obrovský biznis, už len pri dodávkach plechov pre tri automobilky na Slovensku a ešte čerpá stimuly. Podarí sa za niekoľko rokov súčasným komunistickým a eštabáckym zlodejom dostať do defaultu, či bankrotu štát ? Potom si ho môžu jednoducho bez odporu, KGB, CIA, Mossad, rozpínajúci sa Maďari, Rakúšania, Poliaci a noví vlastníci bývalého národného majetku dopaberkovať a zrušiť ako územný útvar neschopný samostatnej existencie v Európe.

10. apríla 2008 uviedlo SME, že vláda rozhodla, že Slovensko už nebude čerpať finančnú pomoc od Svetovej banky. Banka by nás mala presunúť z kategórie rozvojových krajín medzi štáty s vyspelou ekonomikou.

Slovensko ani ako súčasť prvej ČSR, ČSSR, ČSFR a nehovoriac o I. Slovenskom štáte (jeden z najvyspelejších v Európe) nikdy nebolo rozvojovou krajinou. Kto je za takúto degradáciu a potupu zodpovedný a kedy, v ktorom roku bola takáto štatistická, podradná charakteristika a klasifikácia začlenenia Slovenska na úroveň rozvojových krajín zavedená?

Slovnaft je ďalším prípadom zrady zakladateľa štátu na občanoch, keď, krátko po Zlatej Idke na dve etapy daroval 47 % akcií strategického podniku manažérom Slovintegrity a ostatok dal do kupónovej privatizácie. Nakoľko Hatina, už bývalý majiteľ pochádza z Komárna, bol vysoký predpoklad, že väčšinový podiel netransparentne, bez súťaže odpredá investorovi z Maďarska. Napriek tomu, že Slovnaft, š. p. nebol nikdy stratový od založenia, mesiáš Hatina v SME z 11. augusta 2007 cituje: V roku 2000 vstúpil do Slovnaftu maďarský plynárenský a rafinérsko-petrochemický koncern MOL, ktorý pomohol firme splatiť dlhy a priniesol peniaze na nové investície. Slovintegra potom predala MOL-u za 80 miliónov dolárov časť svojich akcií a zvyšok balíka vymenila za 10 percent akcií maďarskej firmy. Tie pred dvoma rokmi za 8 miliárd korún predala (komu?). MOL po výhodnej kúpe základného balíka akcií ziskového strategického energetického podniku, dostal súhlas od protinárodných slovenských vlád k

odkúpeniu akcií drobných akcionárov a dnes vlastní takmer 98,5 % všetkých akcií. Rozhodujúci balík akcií dostal Hatina pod podmienkou, že celý ho neodpredá, ale prevažnú časť prevedie ako výmenu za akcie MOL-u, z čoho mu vyplynuli dividendy na dosiahnutých výsledkoch koncernu, o ktoré sa záväzne delil tak, že po 20 % z nich má poskytovať rodinám V. Lexu a V. Mečiara. Ako si táto trojica ľudomilov rozdelila 8 miliárd korún za predaj 10 percent akcií maďarskej firmy? Dva roky sme svedkami, ako koná maďarská vláda, aby zabránila nepriateľskému prevzatiu MOL-u rakúskym OMV, aj napriek vyššej ponuke za cenu akcií nad reálnu hodnotu. Regulačné orgány EÚ postupujú selektívne a teda diskriminačne voči niektorým krajinám, čo nedáva záruky rovnakého prístupu ku všetkým členom.

Podobne je to napríklad pri niektorých akvizíciách medzi Nemeckom, Francúzskom, Talianskom, Španielskom a Anglickom. Z toho, čo sa udialo na Slovensku je zrejme, že EÚ podmieňuje prizvanie nových členov privatizáciou strategických podnikov, najmä energetiky, nie domácimi, novými národnými vlastníkami, ale takmer výhradne pôvodnou 15-kou členov EÚ a USA.

Slovensko servilne prijalo pravidlá oddelenia distribúcie od výroby elektrickej energie a určite nie zadarmo odovzdalo manažérsku kontrolu menšinovým vlastníkom akcií, no najväčší hráči na európskom trhu Nemci a Francúzi sa tomu bránia a ešte k tomu švindľujú s cenami za dodávky elektrickej energie. Obdobne používa EÚ nerovnaký, diskriminačný prístup aj v obchodných vzťahoch s Gazpromom, pričom na exploatacii prírodných zdrojov Ruska vyvíja obrovské úsilie, akoby sa chceli vyrovnáť USA, ktorým začína byť zemeguľa čoraz menšia a tesnejšia.

K Slovnaftu je nutné dopovedať niekoľko drobností. Zinkasoval štát viac ako miliardovú pokutu, ktorú Slovnaftu vyrúbil ešte Ivan Mikloš, alebo preto bol pojatý Marian Jusko do manažmentu aby tomu zabránil? Ako bývalý guvernér NBS má veľké až obrovské skúsenosti s transparentným tunelovaním bánk, nezabezpečením bankového dozoru a potom ich úspešným odpredajom do rúk korupčným poločnostiam.

Napríklad Investičná a rozvojová banka po vytunelovaní rezešovským kinder-manažmentom a J a P Tkáčovcami, bola očistená o niekoľko miliárd klasifikovaných úverov a potom pri zostatkovom základnom imaní 14 miliárd Sk odpredaná OTP za 730 miliónov Sk. To si zaslúži POTLESK.

Minister Jahnátek by si už mal uvedomiť, že nemá kompetencie zabezpečovať dodávky ropy pre Slovnaft, ktorý je dnes rýdzo maďarským podnikom na našom dočasnom území, alebo sa už súkromne dohodol s manažmentom MOL-u, že im bude robiť OUTSOURCING popri funkcii ministra vo vláde SR ? Obvykle sa správal Fico, keď pozval údajne najväčšieho mafiána SMK Oszkára Világyiho na obchodné rokovania do Lýbijskej maharídzie a pomätene sa vyjadroval na verejnosti o našom Slovnafte. Na obchodné rokovania do Vietnamu vzal zástupcov J&T.

Zrejme nie je náhoda, že do orgánov ZSE, a.s.-E.ON bol dosadený aj Ing. Jozef Troják, CSc., poradca bývalého prezidenta, lebo vykonáva nezastupiteľnú vysvetľovaciu kampaň pre ubiedené obyvateľstvo. Vo vyhľadávanej tlačovine SMER-u – SLOVENSKÝ ROZHLAD z 19. decembra 2007 - sú oneskorené, ale zato hlboké analýzy v článku Negatívne dôsledky reforiem, kde J. Troják ako hosť Únie slovenských novinárov na pôde KOZ, vystúpil pred vyše sto novinármi a publicistami k problému hospodárskeho a ekonomického rozvoja našej vlasti. Podstatnú časť venoval problematike reforiem, otázkam predaja strategických podnikov, pôsobenia bánk a veľkej zadlženosti našej krajiny. Slovensko za radikálne reformy, ktoré uskutočnila minulé vláda, zahraničie chváli, ale stále je menej tých politikov a ekonómov, ktorí sa hlásia aj k negatívnym dôsledkom reforiem a ich dopadov na občana, rodinu,

spoločnosť. Spoločnosť sa spolarizovala na veľmi bohatých, ktorí majú a môžu všetko a na tých, čo nič nemajú a nič nezmôžu. Občania by sa mali razantnejšie pýtať politikov, prečo vyše 60 miliárd korún ročne odchádza formou nezdanených dividend a podielov na zisku do zahraničia aj preto, že okrem troch krajín EÚ, všetky ostatné zdaňujú dividendy aj podiely na zisku.

Páni Dzurinda, Mikloš, Malchárek, Prokopovič a ďalší členovia bývalej vlády by mali konečne občanom povedať pravdu, prečo zvolili ten najdrahší spôsob ozdravenia vybraných bánk, ktorý bude stáť ľudí našej krajiny takmer 200 miliárd korún.

J. Troják bol štátnym tajomníkom MF SR za SDĽ v prvej vláde M. Dzurindu a predtým ako nomenklatúrny káder KSS viac ako desaťrocie pracoval na MF SSR aj so súduhom eštebákom Mariánom Tkáčom, plagiátorom, (tunelárom štátnych financií na nákup indiánskych zmeniek za 2,5 mld. Sk, keď mala koruna cca 10 násobne vyššiu reálnu hodnotu ako dnes) v pozícii prvého viceguvernéra NBS a účastníka kolkovej aféry pri mene Kčs na Sk.

Aj to je vizitka vlády, že eštebák Marián Tkáč má doživotnú funkciu riaditeľa archívu NBS zabezpečenú a navyše bol parlamentom vybratý do televíznej rady.

Do funkcie viceguvernéra NBS Mariána Tkáča nominovala ŠtB po jeho neoblomných a razantných dokazovaniach o nespravodlivých finančných tokoch zo slovenských výrobných podnikov do centrálného federálneho rozpočtu v Prahe (až 30 miliárd Kčs ročne), odkiaľ neboli v adekvátnej výške prerozdeľované a späť poskytované na hospodársky rozvoj Slovenska. Ivan Mikloš predvídavo ozdravil banky na Slovensku, čo západ realizuje až v súčasnosti s omnoho vyššími nákladmi? Ale chybou bolo, že po ozdravení bánk, neboli braní na zodpovednosť ich tunelári, ktorí sú dnes najväčšími developermi (Kiňo, Gabriel, J. Tkáč...).

Odborníci z NBS a ich servilní analytici a kamuflátori dnes vykazujú, no zamlčujú, že odovzdaním sektorov bankového, poisťovacieho a strategických podnikov zahraničným záujemcom je odsávaných zo Slovenska, až 360 miliárd Sk ročne, takmer 1 miliarda denne.

Na takejto deštrukcii hospodárskeho potenciálu sa podieľali všetky vlády po roku 1990, a tomuto zodpovedá prehlbujúca sa neschopnosť zabezpečovania základných funkcií štátu vo vzdelávaní, zdravotníctve, v dôchodkovom zabezpečení, vede a výskume. Naďalej dochádza k znižovaniu životnej úrovni obyvateľstva, pokračujúcej demoralizácii a vzdáľovaniu od právneho štátu.

Plejáda eštebákov, fanatických mečiarovcov, kolaborantov z VPN, KDĽ, ZRS, SDĽ, SMK, SOP, ANO a SNS, ktorí národu nasľubovali zrod novej kapitálotvornej vrstvy, druhé Švajčiarsko a nebývalý blahobyť, si už nechce pripustiť, že katastrofu na Slovensku privodili oni svojou drzou, nehoráznou pažravosťou, diskrimináciou obyvateľstva, jeho trvalým ponižovaním a zotročovaním. Takúto katastrofu by idoly Mariana Tkáča, Imrich Karvaš a Peter Zaťko, ako uznávaní národohospodári za I. ČSR a najmä I. Slovenskej republiky nikdy nedopustili.

Koncom 80-tych rokov 20. storočia sa komunistická garnitúra v ČSFR (pri Reaganovom stupňovaní zbrojenia), pripravovala na zmenu režimu a reštauráciu kapitalizmu u nás. Nomenklatúrne kádre KSČ nemali obmedzenie cestovať po celom svete, nadväzovať kontakty s vtedy odsudzovanými kapitalistami a reálnou buržoáziou tak, ako ju opísal Karol Marx.. K. Marx dokázal na základe svojej analýzy buržoáznej spoločnosti, už pred 150-timi rokmi predvídať začiatok 21. storočia.

Neprirodzene, inštitucionalizovaným násilím sa po roku 1992, pri permanentnom porušovaní ústavných práv občanov vytvorila popri už jestvujúcej štátnej buržoázii z bývalého režimu, vrstva novozbohatlíkov, ktorá nesie znaky raného kapitalizmu, nadvlády človeka nad človekom.

Nedemokratickým spôsobom došlo k nadvláde malej skupiny nad ostatnými. Degradáciu hospodárskeho a spoločenského potenciálu štátu maskujú údajnou depolitizáciou verejného priestoru, v ktorom je spoločnosť podriadená zákonom voľnému trhu. Pritom politici celkom bežne prechádzajú z vysokej štátnej funkcie do privátnych korporácií a naopak. Pre demokratické rozhodovanie tu nie je priestor a častokrát obviňujú samých seba z neschopnosti v boji o moc, keď tvrdia, že štát je najhorší vlastník.

Takto vygenerovaná malá skupina zaviedla celoplošne a bez škrupulí vykorisťovanie človeka človekom, vzájomným skorumpovaním sa so zahraničnými "investormi" v novovybudovaných „manufaktúrach“ rôzneho typu tak, ako to popísal Marx a nedávno aj poradca predsedu vlády doc. Peter Staněk.

Prejavom novej slovenskej buržoázie sú prebudené malomeštiacke spôsoby, exhibicionizmus, hedonizmus, gýčové erby a rodinné sídla, často obmurované, izolované od „plebsu“.

Jedným z kvalitných médií súčasnej vládnej koalície je možno LITERÁRNY TÝŽDENNÍK, ktorý prináša veľmi hodnotné články o historickej podstate Slovenska, jeho ohrození a reálnom postavení v globalizovanom svete. Je na škodu veci, že nekriticky preceňuje všetky kroky súčasnej vlády, napriek nevyriešeným excesom SNS a HZDS po roku 1990 až doteraz. Nikto zo Spolku slovenských spisovateľov nenašiel odvahu objektívne popísať okradnutie, zmrzačenie obyvateľstva, uvrhnutia ho do neslobody. Na druhej strane je to pochopiteľné, lebo viacerí slovenskí spisovatelia aktívne slúžili v politickej polícii ŠtB do roku 1989, viacerí nenašli uplatnenie v parlamente, exekutive, alebo aspoň v štátnej správe počas Mečiarových vlád a ani v súčasnej vládnej koalícii. A možno nemôžu byť niektorí otvorení, objektívni a kritickí, lebo v samotnej redakčnej rade hrajú prím bývalí eštebáci Drahoš Machala a Marián Tkáč, ktorí si osobujú zastrešovať Kongres slovenskej inteligencie ako jeho hovorcovia. Preto nemôže LT plnohodnotne konkurovať zahraničím financovaným médiám SME, „týždeň“, DELET, HN...

Úplný prerod uskutočnila PRAVDA, z komunistických novín na fašistické, domácich tlačiarov prepustila a presunula print do maďarského fašistického Győr-u.

Ak sa niekomu javí rigidným odsúdenie D. Machalu za prisilné, zreálnime pohľad naňho. Svoj charakter prezentoval v LT č. 22/2008, v článku "portrét žoldniera Volodymyra", kde redaktora Pravdy Vladimíra Jancuru, pochádzajúceho z Východu popísal ako ochotného služobníčka a prispôsobivého kolaboranta v každej dobe. Snád' najvystížnejším je výrok "Živiť sa hádzaním blata na obdobie, ktoré sám vedome a iniciatívne budoval, môže iba sluha zo všetkých dvorov, muž nízkej duševnej konštrukcie". Zovšeobecnil s ospravedlnením predpojatosť voči východniarom, keď citoval "Košice, ktoré bývali metropolou stalinských dogmatikov, sa stali múrom nárekov nežných revolucionárov".

D. Machala mal doprecizovať nedávnu minulosť, ako pretrvávajúce reminiscencie väčšiny východniarov na začiatok 20. storočia, kedy sa blížil rozpad žalára národov Uhorska, v ktorom boli Maďari minoritou. Je v ich podstate mať samostané územie a prípadne aj štát.

Dôkazom je Slovjacke hnutie, na čele s Viktorom Dvorcsákom (Dvortsák?), ktorý najviac prejavoval lojalitu k Svätoštefanskej korune, práve v čase vzniku I. ČSR. V. Dvorcsák iba niekoľko dní po vzniku I. ČSR vyhlásil v Prešove Východoslovenskú národnú radu a samostatnú Slovjacku republiku, sám sa vyhlásil za prezidenta. Ešte aj po Viedenskej arbitráži sa snažil o pričlenenie časti východného Slovenska k Maďarsku.

Duch "štát v štáte" prežíva aj v súčasnosti, čo je možné pozorovať v zrušení jednotnej cirkevnej provincie na Slovensku po roku 1995. Tu sa prejavili, je to smutné, lokálne egoistické záujmy Alojza Tkáča, košického arcibiskupa a kardinála Jozefa Tomka vytvorením ďalšieho metropolitného arcibiskupstva po trnavsko - bratislavskom.

Slovenské elektrárne sú žiaľ najväčšou kauzou v krátkej histórii štátu, ktorá má fatálny dosah na zníženie celého hospodárskeho potenciálu v primárnej a terciárnej sfére Slovenska.

Ukrajinský rodák žijúci v Moskve Sergej Chelemendik bol aj s rodinou v roku 1987 vyslaný KGB do ČSFR na sledovanie, monitorovanie a prijímanie Gorbačovovej perestrojky. Po roku 1989 zostal žiť na Slovensku a v súčasnosti je dokonca poslancom NR SR. Do volieb v roku 2006 sa angažoval v otázkach slovanskej vzájomnosti, vydával knihy o tragédii slovenskej privatizácie a transformácie najmä v obdobiach mečiarizmu až do roku 2006. Od roku 2004 začal vydávať občasník, PREČO? V tomto periodiku veľbil Slovákov a ľutoval ich ako boli okradnutí, zbavení vlastníctva národného majetku, ktorý sa dostal rôznymi špekuláciami iba do rúk úzkej skupiny vybraných domácich a zahraničných osôb. Noviny PREČO? dodával na viaceré miesta do NR SR, aby boli k dispozícii všetkým poslancom a zamestnancom a aj do niektorých kníhkupectiev.

V jednom jeho čísle PREČO?, koncom roku 2005 bol uverejnený analytický rozbor reálnej hodnoty Slovenských elektrární ako celku vyčíslenej v objeme 460 miliárd Sk. Konkrétne vyčíslenie vykonala skupina odborníkov okolo Júliusa Bindera, realizátora vodného diela Gabčíkovo. Vyčíslenie je diametrálne odlišné od zmanipulovaného vyčíslenia SE americkou pobočkou Deloitte & Touche na Slovensku, vedenej V. Masárom, bývalým guvernérom NBS, dnes údajne už agentom CIA.

Renomované slovenské audítorské spoločnosti poskytli skupine Júliusa Bindera reálne trhové ocenenia dvoch jadrových elektrární, dvoch tepelných elektrární a 34 vodných elektrární, ktoré boli napokon aj napriek vyhlásenému moratóriu o neprivatizácii, odpredané štátnemu monopolu ENEL za 32 miliárd Sk.

V čase kúpy mali SE vraj čistý dlh 40 miliárd Sk (viď HN z 26. augusta 2008). Aj po odpočítaní dlhu, nebolo možné nijakou metodikou stanoviť takú mizivú, podradnú cenu všetkých slovenských elektrární. Vyšpecifikovaná cena napríklad prečerpávacej VE na Čiernom Váhu je do 30 miliárd Sk pri súčasnej hodnote koruny, stavebných materiálov a ceny prác v roku predaja SE.

Súčasný minister Jahnátek druhý rok medituje nad energetickou bezpečnosťou SR a neustále zvyšuje čísla nevyhnutných objemov investícií do energetického komplexu SR, ktorý je s výnimkou niekoľkých teplární, vo vlastníctve zahraničných koncernov. To platí aj u SPP, Transpetrolu a distribučných spoločnostiach, kde majú menšinoví akcionári manažérsku kontrolu, ktorej sa už nikdy nevzdajú.

Na koľko vyčísľili D&T a Pricewaterhouse len také Mochovce, keď samotný ENEL si vynucuje dostavať dva bloky, (u ktorých je stavebná časť takmer pripravená) najprv za 60, neskôr za 70, potom za 90 a Jahnátek koncom roku 2007 oznámil, že dostavba bude až za 100 miliárd Sk.

Premiér Fico čoraz častejšie vypúšťa balóniky o vyvlastnení SE v súlade s Ústavou SR za náhradu. Keď mu niekto poskytuje hodnotu SE vo výške 220 miliárd Sk, tak sa iba priblížil z polovice k skutočnej reálnej hodnote vyčíslenej Binderovou skupinou odborníkov. Mätie a zavádza občanov a ak by to aj bolo možné, už dávno premeškal agrotechnický termín.

Pri reálnej hodnote slovenskej koruny všetci tzv. ekonomickí analytici zotrávajú na tom, že na Slovensku bol od rozdelenia federácie sprivatizovaný národný majetok za 500 až 700 miliárd Sk. Pritom všetci vedia, že ani jeden hospodársky výnosný podnik nebol predaný nad 10% jeho skutočnej hodnoty, z čoho vyplýva, že od roku 1992 bol netransparentne rozpredaný a rozkradnutý národný majetok v objeme najmenej 5 biliónov Sk.

Stačí len, elementárne sčítanie majetku, ktorým disponujú najväčší hraboši J&T (priznáva majetok nad 120 miliárd Sk), Penta, Slavia Capital, rodiny Lexovcov, Babišovcov, Rosinovcov,

Čarnogurských, Rezešovcov, Majských, skupín Širokého, Póora, Hoffmana, L. Pósu, Világyiho, Zoroslava Kollára, Jozefa Kollára, Borisa Kollára, Smereka, Šeba, B. Prieložného, P. Vajdu a V. Maroša, Lazara, Slotu, T. Chreneka, Mečiara, Hodorovského, Kamarása, Krajňáka, Fiľa, Jančoška, Bernátka (navrhnutý do SP lebo mal skúsenosti z tunelovania SKB, pred odchodom ešte stihol podpísať špinavé tendre na čistenie SP s kovbojmi, ktorí skoro uspeli aj u Kašického na MO SR). Celková suma bude nepochybne 7 krát vyššia ako proklamovaných 700 miliárd Sk, čo sa opäť približuje k skutočným 5 biliónom.

Osobitnú pozornosť si zasluhuje zmocnenie sa viacerých národných podnikov skupinou Petra Vajdu a Viliama Maroša, privlastnením si akcií podnikov, ktoré im dali občania do správy fondu PSIS, keď majetok presunuli do vytvoreného Majetkového holdingu.

Viliam Maroš je zaťom Gejzu Šlapku, bývalého tajomníka MV KSS v Bratislave, ktorý bol v čase konania Sviečkovej manifestácie, v riadiacej skupine s ŠtB v hoteli Carlton, kde sa náramne zabávali na tom, ako polícia rozháňala dav pomocou hasičských vozidiel.

Ľudí, prevažne katolíkov, údajne organizačne sústredili na Hviezdoslavovom námestí František Mikloško aj s Jánom Čarnogurským, ktorí boli práve v tom čase internovaní na oddelení ZNB a vyhli sa aj nachladnutiu, na rozdiel od priamych účastníkov manifestácie. Aj na základe organizovania tohoto občianskeho vzdoru boli F. Mikloško a J. Čarnogurský dosadení hneď po novembri 1989 do vysokých štátnych funkcií. Ako ukázal vývoj do dnešných dní, tí čo riskovali na námestí, nič nezískali, na rozdiel od tých, ktorí sa pasovali za revolucionárov a odporcov režimu.

TRANSPETROL - za podivuhodných okolností predal žid Harach 49% akcií za 74 mil. \$ židovi Chodorkovskému, ktorý akcie presunul do dcéry amerického Jukosu v Holandsku. Dnes je situácia tak vypätá, že americkí manažéri pripúšťajú odpredaj akcií späť "rozvojovej krajine" Slovensko za trhovú cenu 240 mil. \$. Nie je podstatné, že Slovensko prerobí 166 mil. \$, ale dôležité je, že do manažérskych funkcií boli dosadení Rezeš jr., Široký jr. a Jahnátkov budúci zať. Zrealizoval niekto zo služobníkov ľudu po roku 1990 na Slovensku obchod, ktorý by znamenal prínos pre štát a jeho obyvateľov?

Dnes už Ľubomír Harach profituje na reštitúciách a zrazu tu máme ďalšieho developera podobného Glváčovi, Aaronovi Kedarovi, Jurajovi Širokému, I. Čarnogurskému, Marianovi Kočnerovi, Ľudovítovi Hudekovi, Póorovi a ďalším zbohatlíkom domácej proveniencie, ktorí napríklad údajne pod hlavičkou írského developera stavajú Euroveu, obchodné domy MAX, Jégeho alej (Hudekov Finep).

Všeličo by sa dalo doložiť, ale tragédia Slovenska má pôvod ešte v rokoch I. ČSR a najmä v I. Slovenskom štáte.

Za I. ČSR je všeobecne známe, ako kolaborovali slovenskí luteráni s českými šovinistami a slobodomurármi Masarykom, Benešom, pred vznikom Slovenského štátu sa takmer všetci usilovali zaujať podobné postavenia za autonómie.

V roku 1935 za I. ČSR bolo na všetkých ministerstvách a štátnych úradoch zamestnaných 7300 osôb, z toho iba 132 Slovákov a z nich iba 6 katolíkov, ostatní boli luteráni a židia.

Jednou z tých výnimiek bol katolík Vavro Šrobár, prvý minister ČSR pre správu Slovenska.

V tom čase nebola na Slovensku ani jedna technická vysoká škola (strojnica, chemická, stavebná, elektrotechnická...) a boli založené až za Slovenského štátu.

Do výučby histórie škôl všetkých stupňov je nutné konečne zakomponovať tú skutočnosť, že Jozef Tiso odmietol podpísať „Židovský kódex“, schválený v Slovenskom sneme a preto boli deportácie židovských lichvárov realizované iba a len na základe vládneho nariadenia. A v tom čase sa na nátlak Hitlera nedalo nijako tomu zabrániť.

Ak by bol Jozef Tiso v tom čase abdikoval tak, ako to dnes zdôvodňujú židia, bol by aj na Slovensku zriadený protektorát a vyvraždení všetci židia.

Je zdokumentované, že z uvádzaného počtu 60 tisíc židov, pôvodne vyvezených na nútené práce viac ako 13 tisíc skántrili Maďari po Viedenskej arbitráži v roku 1938.

Vo fašistickom Maďarskom štáte počas vojny došlo k vyvraždeniu viac ako 590 tisíc židov (údajne až 630 tisíc) a pritom sa nerobí v Európe a vo svete taký bezprecedentný rozruch, až sebabičovanie aké tu vyvoláva skupina židov okolo F. Gála, Bútorovcov, Kamencovcov, Šebeja, Tatára, Samsona, Mesežnikova, Traubnera, Lesnej, Zajacovcov, Szatmáryovcov, Salnerovcov, Franeka, P. Mešťana, či rabína Barucha Myersa...

Tomuto treba urobiť rózny koniec, aby štvanie neprerástlo do ešte silnejšieho oživenia nenávisti k židom a novej Sodomy - Gomory.

Aj na odsúdení Jozefa Tisa sa podieľali v plnej miere Benešovi oddaní slovenskí kolaboranti, luteráni, židia a komunisti.

Predsedom senátu bol komunista a luterán Igor Daxner, prvým žalobcom žid Ľudovít Rigan, prokurátorom luterán Anton Rašla, druhým žalobcom luterán Juraj Šujan ...

Aj zostavy všetkých vlád a parlamentov po roku 1992 boli prevažne luteránsko-židovské a tradícia pretrváva aj vo Ficovej vláde.

Všetky vlády SR po roku 1990 zneužívali Maticu slovenskú, na sebaaprezentáciu, propagandu, populizmus, ktoré gradujú v súčasnosti až do extrému, Ficom, Slotom a ďalšími.

Nakoľko aj Markušovci sú babtisti, účinne napomáhajú skupine kalvínov - Csáky, Duray, Tökes..., ktorí na nedávnom stretnutí opäť nastolili požiadavky autonómie juhu Slovenska. Matica nedokáže čeliť ani zvyšovaniu tlaku Maďarov na Slovákov žijúcich na území Maďarska, iba sa podieľa na primitívnom Slotovskom rozoštvávaní obyvateľov oboch štátov. Túto primitívnu luteránsko - eštabácku propagandu šíri prostredníctvom Slovenských Národných Novín a najmä vlozenej dvojstrany Res publika (Vec verejná).

Postoj Maďarov k Slovákom spresňuje Péter Hunčík, ideológ SMK (SME 20.10.2008), keď ironicky a posmešne tvrdí, že „Maďar skutočne necíti voči Slovákom nenávisť. Len ho jednoducho zdegraduje na „čecháča“ a díva sa cez neho.

Tak ako kedysi gróf prehliadal svojho kočíša. V tradičnom maďarskom postoji existuje istý typický pohľad „dole“, (V prvom rade voči susedom. „Priamo“ sa pozeráme na Nemcov, Angličanov a pod. „Hore“ len na samého Pána Boha). Podľa mňa Maďar preto nepocituje nenávisť voči Slovákom, lebo smerom „dole je ťažké nenávidieť. Tento pohľad „dole“ však považuje za celkom normálny“.

Zrejme Péter Hunčík zabudol na záver dodať, že keď sa Maďar pozerá „dole“ tak vidí chrobáky, muchy, ostatný hmyz, špaky a výkaly po psoch, trávu a rastliny, ktoré prirovnáva k Slovákom a za také živočíchy a odpad ich aj považuje.

Nie je možné nenávidieť prírodu a prostredie, v ktorých žijeme, ale Maďar to dokáže.

Najväčší podiel na vyhrotení súžitia Slovákov a Maďarov má Vladimír Mečiar, ktorý svojou eštabáckou teatrálnosťou v roku 1995 podpísal Zmluvu o dobrom susedstve a priateľskej spolupráci s Gyulom Hornom (maďarským premiérom) na území tretieho štátu v Paríži.

Nasledovalo prijatie takého jazykového zákona, ktorým posadil Maďarov na horthyovského koňa a zavřil tragédiu Slovenska zjednotením maďarských strán do koalície SMK.

Primitívi z HZDS, SNS ale aj ďalších parlamentných strán nedokážu vecne a kvalifikovane vysvetliť, že cez jazyk a vlastivedu v maďarskom jazyku ide o pomadžarčenie celého Slovenska. Maďari využívajú salámovú metódu postupných krokov, keď sa dožadujú mapy územia s maďarským pomenovaním. Oná maďarčina neodráža skutočnosť, ktorá tu dnes platí.

Napríklad Bratislavaer-Burg v nemčine vychádza z úradného pomenovania. Ak má maďarský jazyk vytvárať inú skutočnosť, sleduje isté ciele s perspektívou školskej, kultúrnej a ďalej územnej autonómie.

Ak sa napríklad v Žiline prihlási do základnej školy najmenej 15 žiakov slovenských Maďarov, budú sa dožadovať maďarských učiteľov a tomu nezabránia ani najväčší primitívi v novodobých dejinách Slovenska zo Žiliny a Čadce, detto na stredných a vysokých školách.

Nikde na svete nemá etnická skupina svojich zástupcov v parlamente štátu a dokonca v Európskom parlamente, v ktorých vedome broja proti ústavnému zriadeniu a destabilizujú štát. Poslanci SMK v NR SR nepodporili Ústavu a ani vznik Slovenskej republiky.

Pravdu má aj Norbert Molnár, šéfredaktor Új Szó, keď konštatuje (SME 29.10.2008). Najhoršie na celom je, že nikto nehovorí o tom, ako skvalitniť výučbu slovenského jazyka v školách s vyučovacím jazykom maďarským. Keby sa maďarské deti náhodou naučili poriadne po slovensky, už by sa z témy nedal vytĺkať politický kapitál. Na porovnanie extrémistom z SNS slúži školský systém vo Švajčiarsku, kde je povinná výučba troch jazykov, nemeckého, talianskeho a francúzskeho, popri ktorých je samozrejmosťou aj nepovinná výučba angličtiny.

Stálicou v krátkej histórii od začiatku 20. storočia sa stala rodina Čarnogurských, pôvodní židovskí privandrovalci z Poľska, ktorí pred usídlením v Malej Frankovej konvertovali na rímsko-katolícku vieru. Ich vývoj až do dnešných dní to jasne deklaruje.

Otec Pavol Čarnogurský sa politicky angažoval najmä za Slovenského štátu tak čitateľne, že keď bol na nátlak Hitlera prijímaný v Slovenskom sneme Židovský kódex, náhle sa mu dostavili urologické potiaže aby sa vyhol hlasovaniu. To bol jasný signál pre deportovaných židov, ktorí mu masovo odovzdávali do doby predpokladaného návratu z nútených prác cennosti a majetky.

Krátko po zamatovej revolúcii 17.11.1989, de facto majetkovom prevrate, predala rodina Čarnogurských jeden z bývalých židovských domov na Palisádach č. 56, Minerfinu, s.r.o., privatizérom J. Móderovi, T.Chrenkovi, Blaškovi, ktorí v čase Klausovej šokovej terapie skorumpovali viacerých členov českej vlády (tak ako Andrej Babiš), vrátane bývalého českého premiéra Stanislava Grossa, prostredníctvom ktorého sa zmocnili Třineckých železiarní a nedávno mu za to darovali druhú časť obchodného kontraktu privatizácie (províziu, akcie za 100 mil. Kč).

Pavol Čarnogurský bol ako poslanec Slovenského snemu tak vyťažovaný deponovaním cenností a židovských majetkov, že ich rodinný priateľ Gustáv Husák (Čechmi vyhlásený za buržoázneho nacionalistu a väznený za presadzovanie autonómie Slovenska) ho v neprítomnosti zastúpil v manželských povinnostiach a k synom Ivanovi a Pavlovi mu splodil ich brata Jána. Bolo iba elementárnou slušnosťou, že sa s nebohým otcom Ján Čarnogurský rozlúčil na jeho poslednej ceste, veď toľko pre celú rodinu Čarnogurských po normalizácii toho vykonal. Zabezpečil, aby brat Jána a Ivana, Pavol mohol vycestovať do Kanady, kde už zostal a za ktorým boli vyvezené všetky cennosti po židoch, ktorí sa po vojne už nevrátili na Slovensko, a ktoré boli pred deportáciami zverené ich otcovi Pavlovi do dočasnej držby.

Nepokladali za potrebné dohľadať príbuzných, alebo odovzdať zlato, platínu, diamanty, umelecké diela ŽNO, alebo Wiesenthalovmu centru pre vyhľadávanie vojnových zločincov vo Viedni. Budú vyňaté dokumenty o rodine Čarnogurských zo zverejnenia arizácie ÚPN ?

Gustav Husák zabezpečil kariéru nielen Jánovi, ale aj bratovi Ivanovi, ktorý dostal lukratívnu ponuku pracovať na stavbách v Iraku, čo bolo podmienené poskytovaním informácií komunistickej strane. Synovi Jánovi umožnil vyštudovať právo v Prahe a zaangažoval ho do českej intelektuálnej komunistickej spoločnosti, českého židovského disentu a utajenej spolupráce s ŠtB. Simuláciou takzvaného prenasledovania tesne pred novembrom 1989

(stratégia internácie, spoluorganizovanie Sviečkovej manifestácie) ho pripravil na nebývalú kariéru okamžite po majetkovom prevrate.

Pražskou židovskou societou bol vymenovaný do funkcie podpredsedu vlády ČSFR, kde mal (po dohode Havla s komunistami a ŠtB) trojjediné postavenie ministra vnútra ČSFR spolu s Waltrom Komárkom a Marianom Čalfom. Druhou jeho osobnou záležitosťou okrem zmocnenia sa vedenia KDĽ (pôvodne to mal byť S. Krčméry) bolo získať všetku dokumentáciu ŠtB o bratovi agentovi Ivanovi, ktorý sa stal postupne riaditeľom Hydrostavu, poslancom FZ a podpredsedom SNR.

Keď Ján Čarnogurský zdvihol moc zo zeme a stal sa predsedom vlády na Slovensku, typicky pokračoval v deštruktívnom riadení hospodárskeho potenciálu Slovenska v súlade s federálnou utajenou doktrínou ŠtB. Súhlasil, aby sa zastavili dve najväčšie federálne investičné akcie na Slovensku, ZÚŠP (záväzné úlohy štátneho plánu) – výstavba metra v Bratislave a dokončenie VD Gabčíkovo. Súhlasil, aby financovanie Gabčíkova prešlo z rozpočtu federácie na financovanie zo slovenského rozpočtu. Dokončenie diela si vyžiadalo 26 miliárd Kčs a Sk, v dnešných cenových reláciách by to predstavovalo najmenej 260 miliárd Sk.

Je mementom a pozoruhodné, akým spôsobom bolo sťažované dokončovanie Vodného diela Gabčíkovo aj vládou V. Mečiara, ktorý si dnes robí zásluhy na jeho uvedení do prevádzky. Odborne a kvalifikovane to je spracované v dokumente Júliusa Bindera „Bez mýtov, taká bola skutočnosť“, z 23-24 októbra 2007, ktorý autor rozdal všetkým účastníkom konferencie konanej v uvedených dňoch v Dunajskej Strede, na ktorú nebol ani pozvaný.

Autor materiálu zrejme vedel prečo nemal byť prítomný na konferencii, lebo nedostal ani možnosť vystúpiť k retrospektíve vybudovania VD. V predloženom materiáli podrobne definuje hlavných oponentov dobudovania diela M. Hubu, P. Baca a Dominika Kocingera, splnomocnenca vlády za KDĽ.

Dokument precizuje, že toto unikátne dielo, okrem zabezpečenia enviromentalistiky a kvalitnej pitnej vody pre celý Žitný ostrov a aj Bratislavu, a výrobou 35 mld. KWh elektrickej energie vynieslo najmenej 50 mld. Sk.

Napriek tomu žiadna vláda od roku 1990 nepokročila v otázke zmluvného dokončenia celého diela Gabčíkovo - Nagymaros obojstranne výhodného pre oba štáty.

Už začiatkom roku 1987 sa realizovala koncepcia centralizácie vplyvu KGB z pražského centra. Synovia vyšších dôstojníkov ŠtB Dospivu a Haščáka, boli vyslaní do GRU v Moskve, kde boli pripravovaní na majetkový prevrat v ČSFR.

Na Slovensku mali najvyššie funkčné zastúpenie v KGB predseda SNR Viliam Šalgovič a žid Vladimír Lexa, ktorý bol v tom čase presunutý z funkcie námestníka ministra priemyslu SR za námestníka FMTIR ČSFR, k ministrovi Jaromírovi Obzinovi, funkčne najvyššiemu zástupcovi KGB v Čechách.

Po Gorbačovovej perestrojke sa chopila ŠtB zorganizovaním majetkového prevratu nafingovaním potlačenia študentov v Prahe. Okamžite prešiel Vladimír Lexa do vlády Milana Čiča ako prvý podpredseda a predseda Slovenskej komisie pre plánovanie a VTR, najvýznamnejšieho centrálného orgánu.

Na zakrytie zraku Slovákom boli so súhlasom židovského jadra VPN pojatí do vlády ambiciózni a poslušní J. Kučerák, V. Ondruš, L. Snopko, M. Kováč, M. Porubjak, L. Pittner...

Ján Čarnogurský uchopením moci z ulice na Slovensku bol „In“, raketovo nastúpil cestu otvorenia sa svetovému kapitálu, podobne ako Jel'cin v Rusku. Zrušil najvýznamnejší prierezový ústredný orgán centrálného riadenia, Slovenskú komisiu pre plánovanie a VTR.

Bol novátorom, iniciátorom a vzorom pre netransparentnú privatizáciu majetku štátu (národného majetku), keď ako prvý použil formu predaja národného majetku vopred určenému záujemcovi.

Takto predal majoritnú časť VHJ Slovenského tabaku nemeckej firme Remtsma bez súťaže (dnešný SIT). Len úplnou náhodou sa stal agent ŠtB Jozef Banáš manažérom v SIT Slovakia.

Formy predaja majetku vopred určeným záujemcom bez súťaže sa stali prioritnými a takto bola väčšina obyvateľov Slovenska neústavne vyradená z akejkolvek možnosti nadobudnutia vlastníckych práv k národnému majetku, lebo hneď po návrate Mečiara sa súťaže úplne sprofanovali a organizovali sa iba pro forma. Ani jeden predaj národného majetku nebol zrealizovaný bez toho, aby kupujúci okrem vymodulovanej ceny max. do 10% skutočnej hodnoty, uplatil ešte od 10% do 20% (tejto vymyslenej ceny) predávajúcemu obchodníkovi z FMM, kde boli títo vyberači úplatkov dosadení.

Rozptyl úplatkov bol stanovený podľa možnej výšky dosahovaného zisku.

Týmto zrušil Ján Černogurský centrálnu politické a hospodárske riadenie na Slovensku, zaviedol anarchiu v riadení celého hospodárskeho potenciálu pri súčasnej zbrojnej konverzii vynútenej Havlom.

Začal sa rozklad základných článkov hospodárskeho potenciálu štátu VHJ (výrobnohospodárskych jednotiek), fungujúcich na odskúšaných princípoch koncernov, trustov, či holdingových spoločností vo vyspelých krajinách trhového spoločenstva. Teda boli to VHJ, konsolidované spoločnosti, ktoré plnili a zabezpečovali všetky funkcie štátu z hľadiska zamestnanosti, vzdelávania, zdravotníctva, výživy, bývania, výskumu a vedy, existencie všetkých občanov.

Samozrejme nebolo to optimálne, ale ak by KSC nebola tak strnulá, umožnila okamžitú realizáciu uznesenia z 12.12.1988, (o uvoľnení pohybu, cestovania, tovarovej výmeny) hneď od začiatku roku 1989 mohlo sa predísť katastrofe, ktorú konšpiračne zorganizovala malá skupina podvodníkov zo ŠtB, KGB a Mossadu majetkovým prevratom a rozkradnutím národného majetku.

Napriek zriadeniu Ministerstva privatizácie a Fondu národného majetku, ktoré mali riadiť odštatnenie národného majetku a jeho privatizáciu, zvrhol sa tento proces na bohapustú rabovačku.

Po vzore Jelčina sa na Slovensku chopilo transformácie národného majetku jadro KGB a ŠtB, ktorého ústrednými postavami boli eštebáci, Vladimír Lexa, Juraj Široký, Alojz Lorenc, ktorí po vzore českého podvodníka Viktora Koženého založili pobočku Harwardskej spoločnosti s netransparentnou privatizáciou hospodárskych podnikov a skupovaním všetkého možného majetku tzv. kupónovými a majetkovými fondami, programovo znehodnocovaných akcií zdravých podnikov, ktorým štát ukončil poskytovať zaužívané refinancovanie ich činností a v ďalšom rade sa ich zmocňovali cez umelo vyvolávané konkurzy.

Vytvorili sa predpoklady pre ich hospodársky kolaps, znehodnotenie a zmocnenie vládnymi stranami a nimi vybranými záujemcami. Transformácia národného majetku prestala byť riadená z centra exekutívy, to znamená vlády SR, ale rozdrobila sa do skupín vytvorených okolo ministrov hospodárskych rezortov a stranických nominantov všetkých postov na ministerstve privatizácie, FNM a všetkých rezortoch.

V malej privatizácii Kaník, Kojda, vo veľkej Ivan Lexa, Široký, Pósa, Šebo, P. Vajda, Porvazník, Rehák, Šutý, Rezeš, Bisák, Gavorník, Baco, Fiľo, L. Černák, Poór, Kamarás, Krajňák, Štubňa, Jusko, E. Valko a veľa menších zlodejov a rýchlokvasených obchodníkov s národným majetkom.

Nielen Slovnaft sprivatizovali manažéri mimo burzy a tým nemali možnosť kúpiť akcie všetci občania štátu. Časť akcií Slovnaftu, ktoré si občania kúpili prostredníctvom Kupónovej privatizácie neústavne ukradli investičné fondy, lebo skupovali kupónové knižky, ktoré boli na meno, čo bolo nezákonné.

Hodnota kupónovej knižky v tom čase bola pri 1000 bodoch v rozpätí od 30-70 tisíc korún, pričom hodnota koruny bola 10 - násobne vyššia ako dnes. Investičné fondy sa zaviazali spravovať tieto podiely (akcie), no oni si ich podvodne privlastnili. Štát chcel pôvodne vytvoriť armádu drobných vlastníkov, aby mal každý občan porovnateľný podiel na národnom majetku, ktorý všetci vytvorili. Podvodne si ho prisvojili súčasní vlastníci a ešte sa ľuďom vyhrážajú, vyhadzujú ich z práce, ponížujú ich a mnohých dohnali k sociálnym samovraždám.

Podobným spôsobom sa Železiarní Podbrezová zmocnil arogantný eštebák Vladimír Soták s komplicmi Mikulášom Černákom, Gustavom Krajčim. Že toto sú tí eštebácki vykrádači národného majetku, dokazuje ich podpora zo strany najvyšších funkcionárov štátu, keď Fico sa nechal pozvať k Sotákovi do Klubu 500 a Gašparovič ho dokonca pozval na štátny banket kráľovnej Alžbety II. aj s eštebákom Jurajom Širokým.

Identická rabovačka sa rozvinula aj na komunálnej úrovni s národným majetkom zvereným samosprávam, ktorým vytvoril priestor Viktor Nižňanský, akýsi splnomocnenec vlády SR, legislatívou, ktorú prevzal z USA. Toľko cestoval po západných krajinách a Slovensku a šíril osvetu o vytvorení funkčnej samosprávy, zakaždým uvádzal príklady, kde miliónové mestá v USA majú voleného starostu a najviac 10 volených zástupcov – supervízorov (u nás poslancov). Vo vyspelom svete sú vraj všetky procesy efektívne riadené z tohoto centra, kde je zabezpečená 100%-ná kontrola všetkých rozhodnutí a zneužitie verejných zdrojov je takmer nemožné.

A čuduj sa svete u nás reforma umožnila vzniku nenormálneho počtu mestských častí v Bratislave 17, u východniarov v Košiciach dokonca 22 mestských častí.

Okrem obrovského počtu samosprávnych orgánov vo všetkých obciach (neboli strediskové obce za socializmu efektívnejšie?) sa masa byrokracie rozrástla o VÚC (Vyššie územné celky) a so štátnou správou tvoria jeden nefunkčný, skorumpovaný moloch a boľševický bordel, ktorý nemá páru v žiadnej ustálenej demokracii.

Že mnohí zneužívajú (pri absencii správnych právnych pravidiel) postavenie volených funkcionárov, sa denne presvedčame a stačí menovať len zopár indivíduí – Presperín, Čušo, Slota, Králik, Bielik, Kubovič, Lumtzer, Karlín, Mráz, Murgaš, Schuster, Moravčík, Frimmel, Saktor...

Nikomu sa nič nestalo, rozkradli a zadĺžili mestá a votreli sa do ďalších funkcií. Optimizmus nám diktuje, že sa s nimi budú musieť ex post, už konečne vysporiadať sami občania, ten čas je tu.

Veľká privatizácia sa po rozbití a zrušení centrálného riadenia Jánom Čarnogurským premenila na anarchiu. V riadení hospodárstva, ešte než ho stihol vymeniť arogantný eštebák Mečiar, dokázal rozbiť poľnohospodársky komplex, ktorý najmenej zaostával zo všetkých odvetví za vyspelejším západom. Tak to dopadne všade, kde sa dostane vypočítavý, drzý a chorý diletant do vysokej, zodpovednej, štátnej funkcie kdekoľvek na svete, napr. ako Mugabe v Zimbabwe.

Preto došlo k likvidácii takmer celých odvetví odevného, strojárskeho, sklárskeho priemyslu a vytvoreniu hladových dolín ako napríklad v Zlatne, Málinci, Katarínskej Hute, Utekáči a aj v Čarnogurskými ukradnutom Poltári.

Samozrejme, že Ján Čarnogurský konal vždy egoisticky, podobne ako Mečiarovi ešebáci. Svojho syna Jána ako čerstvého advokáta usadil do budovy bývalého vydavateľstva Príroda na Križkovej ulici, ktorej sa zmocnila Penta Group a zaškolila ho do tajov netransparentného privatizovania a získavania aktív zdravých podnikov cez umelo vyvolávané konkurzy. V počiatočnej fáze poskytoval VUB právne služby banke, ktorú zastupoval v najvýznamnejších a najviac honorovaných prípadoch. Mal najväčšie privilégium po Ernestovi Valkovi v zastupovaní likvidovaných štátnych organizácií.

Manželku Martu prostredníctvom KDH vždy presadil buď za poslankyňu mesta, resp. mestskej časti a samozrejme aj do orgánov akciových spoločností mesta ako napríklad Metro Bratislava. Ivanovi, bratovi ešebákovi, umožnil sprivatizovať viaceré závody a prevádzky Hydrostavu, ktorý dostal do bankrotu a ďalšie podniky národného majetku.

Ivan Čarnogurský sa stal členom predstavenstva Ľudovej banky, ktorá ako prvá privátna banka dostala možnosť za vlády jeho brata Jána, podnikat' na našom finančnom trhu.

Ivan je vodcovskou osobnosťou rodiny a klanu Čarnogurských, čo potvrdzujú výpisy 74 spoločností v obchodnom registri. V rovnakom čase ako Vladimír Lexa sa vzdal verejných funkcií, čo by mu už bolo na príťaž.

Podarená rodina Čarnogurských sa za záhadných okolností zmocnila Chirany Stará Turá a Slovglassu Poltár násilným prevzatím, dnes už dokázanou dlhoročnou spoluprácou so ŠtB a organizačným zabezpečením, pomocou viacerých bývalých ešebákov aj zo SIS Michala Hrbáčka, Martina Lieskovského, ktorí sa podieľali aj na únose zlodēja Michala Kováča ml. Do Rakúska.

Michal Hrbáček asistoval Jánovi Čarnogurskému aj pri vymáhaní pohľadávky proti Tobiasovi Loykovi, s cieľom zmocniť sa jeho firmy Rašelina Quido.

Mladý Ján sa zmocnil aj lukratívneho domu na hradnom vrchu, na ktorom realizuje nepovolenú výstavbu. Veď porušovanie zákonov je rodine Čarnogurských z historickej podstaty sväté.

Vodca Ivan si pre užšiu spoluprácu s rakúskymi spoločníkmi vystaval veľký rodinný dom v Bad Deutsch Altenburg za Hainburgom.

Ivan patrí k najväčším developerom na Slovensku a klanu Čarnogurských prislúcha miesto v prvej desiatke poctivých miliardárov v rozvojovej krajine Slovensko.

Skutočne dojímavé situácie dokázal zorganizovať Ján Čarnogurský ešte v čase katastrofálneho vymáhania deblokácií ruského dlhu, keď sa chcel do tohoto procesu zapojiť prostredníctvom utajených stretnutí s mužikom J. Migašom, Košovanom, T. Mikušom a V. Veteškom.

Aby videli všetci, že to myslí vážne, najal si televíziu, aby ho nasnímala pred haldami uhlia v tepelnej elektrárni vo Vojanoch.

A aby to vyzeralo aj dôveryhodne, priviedol štáb televízie aj na Luník IX, kde nám všetkým ukázal, ako mu záleží na ubiedených cigánoch – rómoch, priniesol si lopatu a ukazoval ako im odhadzovaním odpadkov spríjemní životné prostredie. K takejto zvrhlosti by sa neunúval ani „anakondár“ Schuster.

Ako advokát sa nezaprel a objednal si štáb televízie, aby ukázal ako zabraňuje poškodeniu svojho klienta v Jarovciach, keď chceli noví nadobúdatelia rodinného domu vymeniť okná. Ako keby advokát J. Čarnogurský nevedel, že všetci traja ministri spravodlivosti KDH (Šimko, Čarnogurský, Lipšic) umožnili prijať takú ľudovú legislatívu, ktorej zneužitím a vyvolaním exekúcií je možné pripraviť vlastníkov bytov a rodinných domov o ich majetok a iných nehnuteľností a dostať ich na ulicu. Keby v konkrétnom televíznom prípade napr. poskytol klientovi zálohu, alebo pôžičku, mohol ho zachrániť, aby sa nestal bezdomovcom.

Už druhý rok sa pravoslávny rusín Štefan Harabín vyhráza zmenou legislatívy, akosi sa mu to zatiaľ nedarí pri takomto presadzovaní drogového multikulturalizmu.

V KDH zaviedol Ján Čarnogurský pevný režim, na popredné miesta sa v zásade dostali iba tí, ktorí mali pochopenie pre jeho vodcovské chůtky a prispôbili sa koncepcii pomalého rozkladu katolicizmu, ktorý je jediným možným nositeľom národnej myšlienky, vlastenectva a jednoty v odpore voči uzurpátorom moci, rozkrádačom národného majetku, ponižovaniu a uvrhnutiu ľudí do poroby a chudoby.

Napriek tomu, že ministerstvo spravodlivosti riadili postupne Ivan Šimko, Ján Čarnogurský a po ňom Daniel Lipšic, nezanechali po sebe náznak smerovania Slovenska k právnemu štátu.

Zaviedli takú legislatívu, ktorá umožňuje vyrábať z mnohých ľudí bezdomovcov tým, že nie sú spôsobilí a v mnohých prípadoch schopní platiť za služby, bývanie, na základe čoho im exekútori zabavujú byty, rodinné domy a vyhadzujú ich na ulicu. Pre žiadneho z troch ministrov spravodlivosti KDH nebol poučením ani výrok ich prezieravého predchodcu Liščáka, že „sudcovia sú blbí ako tágo“, neosvojili si túto ľudovú pravdu a nevyčistili súdnicstvo od skorumpovaných, eštebáckych a komunistických indivíduí (Minárik, Brňák, Bdžoch, Polka, Lálík, Harabín, Harald Stiffel, Soročina...).

Naopak svojou nejasnosťou a diletantizmom upevnili pozície konkurzných mafií, advokátskej mafie, mafie prokurátorov, policajtov, sudcov, exekútorov a všetkých prepojených navzájom. Za 18 rokov sa na Slovensku, v jedinom štáte Európskej únie vygenerovala štátna mafia, ktorej hlavou sú vláda a parlament.

Jasné to bolo od momentu zrušenia ustanovenia Trestného zákona o limite nad 5001,- Kčs pri krádeži, defraudácii, či spôsobenej škode inému, považované za trestný čin, za čo sa v tom čase bežne vyrubovali nepodmienečné tresty. Najskôr si podmienky bezprávneho štátu uvedomili také indivíduá ako M. Kočner a aj F. Flašík, ktorý vykradol viac ako 100 miliónov Sk z verejných zdrojov. Tento židovský exhibicionista si s dcérou eštebáka Monikou a bývalou okrádačkou ľudí cez BMG Invest, predplácajú svoju nechutnú prezentáciu v médiách, kde sa predvádzajú svojím majetkom a pomermi.

Za celé funkčné obdobie sa nedokázal minister Ján Čarnogurský vysporiadať napríklad s akciami na doručiteľa. Daniel Lipšic a Vladimír Palko sa dodnes nevysporiadali s voluntaristickým čerpaním štátnych prostriedkov na svoju predvolebnú sebareprezentáciu.

Vladimír Palko, predtým, ako sa mu začala črtať šanca stať sa konečne ministrom, tvrdo a vehementne útočil na Ruskovu Markízu, o ktorej tvrdil, že kope za mafiu, že mafia je v najvyšších orgánoch štátu, dokonca napísal knihu o funkčných prepojeniach najvyšších štátnych úradníkov s členmi podsvetia.

Keď sa dostal do funkcie ministra vnútra, s ničím nepohol, nikoho neodstránil a dnes iba skormútene konštatuje, že nevidí chuť pokračovať v politike KDH, ktorého úlohou je iba a len zabezpečiť pre stranu približne 100 funkčných miest pre funkcionárov v štátnej a verejnej správe. V celoslovenskom meradle ide o tisíce miest.

V. Palko sa nedokázal úspešne vysporiadať so zabezpečením potrebnej technológie na východnú hranicu Schengenu.

Ale V. Palko sa nedokázal vysporiadať ani s pamfletmi, vraj zmluvnými aktami svojich predchodcov, keď Gustav Krajčí svojvoľne bez súťaže uzatvoril vraj zmluvu (jednostránkový zdrap papiera) so Studeničom na zabezpečovanie záchranného systému, čo Pittner neuznal, ale nedokázal tento právny paškvil zrušiť a vymyslenú kauzu ošetriť tak, aby nevznikli rezortu záväzky. Vysporiadanie následne nezabezpečil ani Vladimír Palko, výsledkom čoho je škoda

štátu pol miliardy Sk, všetkým obyvateľom a istý podvodnícky prospech pre mečiarovcov Krajčího, Studeniča a...

Už len zariadiť konečne, aby si nakradnuté neužili, čo bude úlohou budúcej vlády po roku 2010.

Podobne je V. Palko prekvapený, že aj zmluva s Turčan Delta na dodávku ŠPZ bola jeho riaditeľom ekonomickej sekcie Martinom Cebom nevýhodne upravená tak, že podľa vyjadrení Kaliňáka predstavuje likvidačnú hrozbu pre ministerstvo.

Vladimír Palko prejavom nenávisť k mečiarovským eštabákam požíval nadštandardnú dôveru zo strany verejnosti, no sklamal úplne.

Napriek jeho výhradám voči ANO, Ruskovi a mafiánskej Markíze, nezabránil vstupu ANO do vládnej koalície, a to ani po podvodoch Pavla Ruska pri vyobcovaní spoluzakladateľky Markízy Volzovej a zmocnenia sa jej časti ďalším mafiánom Kočnerom.

Výsledok sa okamžite dostavil, keď sa Rusko aj so Slotom napakovali pri presadení KIA motors pri Žiline a s Jirkom Malchárkom pripravili štát o niekoľko sto miliárd Sk bazárovým predajom Slovenských elektrární ENEL-u, talianskemu štátnemu monopolu, s čím KDH súhlasilo.

Ako keby to nestačilo, súčasťou predaja SE sa stal nevýhodný prenájom VD Gabčíkovo, o ktorom sa kompetentní, bývalý riaditeľ Vodohospodárskej výstavby Ladislav Gáll, ex-riaditeľ Slovenských elektrární Miroslav Pikus a bývalý člen predstavenstva SE Andrej Dušan Lipták, vyjadrili, že nemajú informácie, že by sa pri príprave zmluvy postupovalo podľa zákona o verejnom obstarávaní, čo znamená, že konali, úmyselne ako Jirko Malchárek, s cieľom poškodiť štát a jeho občanov a získať osobný profit. (Pozri časť Júliusa Bindera o hodnote diela VD Gabčíkovo).

Dnes vojak Ján Chrbet (ktorý vystriedal idiota Izáka tiež z SNS) hľadá štyri miliardy korún na generálnu opravu vodného diela Gabčíkovo. Zrejme si neuvedomil tento idiot, že keď sa Enel zmocnil SE, za mimoriadne výhodných podmienok dostal od Malchárka do prenájmu vodné dielo Gabčíkovo na 30 rokov, ako jeho správca musí sám zabezpečovať jeho funkčnosť a financovať všetky opravy.

Ku KDH je potrebné zdokumentovať jeho pôsobenie na politickej a hospodárskej scéne od roku 1990, keď jeho nosným ideologickým jadrom bolo od začiatku proklamovanie nadradenosti judaizmu nad kresťanstvom, lebo majú spoločné korene a miesto svojho zrodu. Pretože kresťanstvo vzniklo v lone judaizmu, je iba vetvou, prijímateľom a pokračovateľom Desatoro Božích prikázaní a teda desať nábožensko-etických príkazov a zákazov, ktoré podľa Biblie dal Boh prostredníctvom Mojžiša židom, a ktoré prevzalo v modifikovanej forme kresťanstvo a aj islam.

Úzka skupina takzvaných politikov z KDH (mimo cirkví) hlásala od jeho vzniku trvalú podriadenosť kresťanstva vyvoleným židom.

Podľa tejto ideológie bol zostavovaný aj aparát KDH, kde židia dostali vyvolené postavenie v strane a v štátnych funkciách.

Komu to bolo na prospech, že súčasní eštabáci z HZDS, SNS a Smeru vyrukovali na pôde parlamentu s tým, že Daniel Lipšic je pôvodom žid, ktorého podľa Mečiara splodil Lipstein, pričom jeho skutočný otec nosí priezvisko Schubert, no vychovali ho v rodine pána Lipšica, ktorého konfesiou nepoznáme. Ak bol Daniel pokrstený, kde je problém?

Komu je na prospech utajovanie priezviska otca Vladimíra Palka, ktorým je pán Žurek, vychoval ho však pán Palko, po ktorom priezvisko nadobudol aj Vladimír.

Aká konfesijná žiarlivosť sa prebudila a vyrašila u Vladimíra Palka, ktorý zaútočil na kardinála Korca po prijatí luteránskeho premiéra Roberta Fica?

Načo bolo dobré tajiť pôvod bývalého kandidáta KDH na prezidenta pána Neuwirtha, že bol žid, veď sa úspešne podarilo kooptovať jeho dcéru do europarlamentu.

A komu je to neprijateľné, ak pán Bauer, pôvodom žid, konvertoval na katolícku vieru? Azda iba tým, ktorí mu závidia, že sa dostal ako poslanec do NR SR a do funkcie župana KSK. Podobný pohľad sa tu roky upiera na židovského najdúcha Ľuba Romana, ktorý sa zhodou okolností dopracoval prostredníctvom KDH na funkciu ministra kultúry, preskočením k Ruskovi uspel aj na poste župana BSK a ešte stihol aj sprivatizovať domy Leberfingera.

Ak je niečo pozoruhodné na nomináciách KDH, tak najmä to, že za viceguvernéra NBS bol dosadený žid Martin Barto, vyštudovaný chemik, na ktorého bolo už podané trestné oznámenie PČSP Rapid, na základe preukázania falšovania verejných listín pri nezákonnom udeľovaní licencií subjektom, ktoré evidentne nespĺnili podmienky podnikania na finančnom trhu, čím podporil vznik ďalších nebankových subjektov.

Ján Čarnogurský sa takticky stiahol z politického diania, podobne ako Mečiar aj za účelom prechodu do advokácie a zriadenia súkromnej Bratislavskej vysokej školy práva. K zriadeniu BVŠP mu poskytla kapitál aj ruská židovská societa cez firmu Global. Aj v BVŠP majú vyvolené postavenie židia, prvým rektorom školy sa stal Matherna, ktorého dcéra zastupuje SR v Bruseli a ďalší ako Samuel Brečka na BVŠP učia. Zriadeniu školy pomohol aj Jaroslav Ivor, bývalý riaditeľ SVaKEČ na MV SR, svokor Martina Kuruca, dnes poslanca NR SR.

O tomto sa oslavne vyjadril Jozef Banáš v ním vydanéj knihe Idioti v politike. Na stranách 103 a 104 v kapitole V.3. Napoleon, Churchill, inžinier Kuruc vyzýva aby sme sa zbavili komplexov a nahlas sa prihlásili k národným velikánom, akým je aj inžinier Martin Kuruc. Napriek svojim 32 rokom stíhal vykonávať funkcie poslanca m.č. Ružinov, poslanca MZ Bratislava, poslanca VÚC BSK a poslanca NR SR. Okrem toho bol predsedom miestneho zväzu SDKÚ, podpredsedom Predstavenstva OLO a popritom vykonával aj prednostu Obvodného úradu v Bratislave. Sedem funkcií. O jednu viac ako mal Napoleon. Keďže Napoleon bol ešte aj akademikom, Martin mu parádne zakontroval a začal študovať druhú vysokú školu, právnickú fakultu na BVŠP u svojho svokra Jaroslava Ivora a spoluzriaďovateľa BVŠP práva Jána Čarnogurského. Dnes sa možno VŠP už blíži svojou úrovňou najvychýrenejším svetovým univerzitám, lebo študentom tejto školy bol aj Peter Ďuračka (teraz väznený v Hrnčiarovciach n. Parnou), ten oplzlo vynadal policajtom, ktorí ho opitého zadržali v mieste bydliska a drzo im odporučil aby mu „vycucali jeho ctený k....“. Že by práve tento predmet učil Ďuračku na BVŠP bývalý policajt Jaroslav Ivor?

Agent ŠtB, nižšieho rangu, alebo iba KTS Jozef Banáš sa s Pavlom Ruskom včas rozišiel, avšak na tradíciu dopĺňania kádrov do bezpečnostných zložiek štátu bol naďalej vhodný. Preto bol za Slovensko dosadený za člena parlamentného zhromaždenia v NATO.

V knihe „Idioti v politike“ dôverne popísal význam zastávania tejto funkcie v NATO. Tvrdí, že nielen zástupca Slovenska, ale aj ďalší z krajín postsocialistického bloku plnia funkciu niemandov (niktošov), bez akéhokoľvek možného vplyvu na rozhodovanie. Je to iba dobre honorovaná trafika za mlčanie, a keďže sa Kašický v rozkrádaní rozpočtovej kapitoly MO SR osvedčil, dostal ju tiež za odmenu.

Analógia vlasteneckej služby policajtov ľudu tejto krajiny je v mnohých ďalších prípadoch, ako napríklad u bývalého vyšetrovateľa PZ Vačoka, ktorého bývalý minister vnútra L. Hudek tak kopol do gúl, že dostal od Ivana Lexu pusku na čelo a zrejme vyvolal zmenu orientácie vyšetrovateľa Vačoka, ktorý odišiel z policajného zboru do advokácie, kde už ako svedok sa predposral a v procesoch Ivana Lexu neosvedčil jeho nezákonné konanie.

Privatizácia po Mečiarovsky bola celá v réžii mnohých židov svetového veľkokapitálu a domácich židov, ktorí sa ujali jej riadenia, hneď po Čarnogurského zrušení centrálného riadenia národného hospodárstva.

Hlavným režisérom bol druhý najvyšší zástupca KGB na Slovensku po Šalgovičovi, žid Vladimír Lexa a jeho syn Ivan. To boli tí, ktorí zrejme presadili okradnutie obyvateľov s ďalšími židmi Babišovcami (ešte dňa 16.11.1989 využívali eštebáci Andrej aj Alexander konšpiračný byt na Dunajskej ul.), Lajosom Pósom (Belar Group), Petrom Vajdom (PSIS, Majetkový holding), Jožom Majským (Sipox holding), Jurajom Širokým, Alexandrom Rozinom (KGB), A. Beľjajevom (KGB, s M. Lazarom zlikvidovali Steinhübela-Žalud'a a zmocnili sa aj Vagónky Poprad), ale aj Františkom Zvrškovcom a...

Na FNM mal výsostné postavenie žid Štubňa, na Najvyššom kontrolnom úrade bol východniarskym židom Jozefom Olejom - predsedom, za riaditeľa Odboru kontroly privatizácie dosadený detviarsky žid Peter Odzgan a za riaditeľa sekcie hospodárstva syn eštebáka Miroslav Vavrina, ktorý robil služku Ivanovi Lexovi pri úteku a pobyte v Juhoafrickej republike. Dodnes nie je známe, prečo Ivan Lexa ušiel, keď nič zlého nevykonal, absolvoval odtučňovaciu kúru (za čie peniaze?) a potom sa na náklady štátu nechal priviezť k ockovi. Na magistráte hl. mesta Bratislavy úspešne rozkrádali mestský majetok Jozef Kojda, budúci prezident FNM s viceprimátormi Jánom Odzganom, arogantnými Romanom Vavříkom, Pavlom Minárikom a Kotulom.

Do roku 1989 pracoval Ján Odzgan ako námestník v n. p. Slovenská kniha, kde bol riaditeľom Alexander Rozin. Po úspešnom rozkrádaní na magistráte pokračoval Ján Odzgan na SŠHR SR. Na NKÚ SR brat Jána, Peter, kontroloval transparentnosť privatizácie majetku tak precízne, že nenašiel ani jediný prípad porušenia zákona, čo ho posmelilo natoľko, že sám so svojim bratom, synom Romanom a aj Miroslavom Vavrinom sprivatizovali viac podnikov a založili niekoľko akciových spoločností s mnohomiliónovým základným imaním. Tak napríklad: HBS Invest na Zámocníckej 8, Chempik, a.s. na Hviezdoslavovom námestí č. 20 (výkričná cena 62 mil. Sk), Ústav lekárskej kozmetiky na Kozej ul. č. 17 (ZI 23, 5 mil. Sk), Pulse Medical, a.s., Kozia 17 (ZI 83 mil. Sk), Globreal Partners 1949, a.s., na Tolstého 9 (ZI 82 mil. Sk), Microplast technology, a.s., Rajská 15 (ZI 190 mil. Sk).

Takto sa národný majetok dostal do rúk len vopred určeným osobám bez súťaží, vytvorila sa kasta nadľudí, podobne ako prebehli podobné koristnícke akcie a zábor od polovice 19. storočia v Anglicku, USA, predtým ešte v Monaku – Monte Carlo (rodina Grimaldi), len s tým rozdielom, že v tom čase sa zloději dopracovali k majetkom so zbraňou v ruke, naproti tomu naši zloději primitívnym zastrašovaním a terorizovaním obyvateľstva, úradnou, administratívnou zlodejinou organizovanou štátnymi orgánmi.

Najväčší finanční žraloci J&T, Penta Group (Lorenc), Lexovci, Slavia Capital dnes oficiálne zastrešujú výpalníkov, grázlov, ktorí sa vygenerovali v holandských dražbách malej privatizácie, platia a zamestnávajú nadštandardne vyzbrojenú armádu eštebákov a bývalých policajtov, ktorí zabezpečujú ich ochranu a trvalú nemennosť ich nových majetkových pomerov a vlastníckych práv k nakradnutému národnému majetku v rozvojovej krajine Slovensko, s odvolávaním sa na platné európske konvencie a neplatnú európsku ústavu.

V ojedinelých prípadoch, keď napríklad v roku 1995 vyhral (výberové konanie) Ralen, s.r.o. pri privatizácii elektrotechnického podniku EZ Elektrosytémy, splnením všetkých vtedy stanovených podmienok, minister privatizácie Bisák a prezident FNM Gavorník prevzali úplatok po 2 milióny Sk od manažérov EZ, ktorým ho ako porazeným odovzdali. Napriek tomu, že polícia tieto

skutočnosti dokázala, generálny prokurátor Dobroslav Trnka zabránil došetreniu trestnej činnosti a vec odložil. Prečo asi ?

Zvrhlosť mečiarovskej privatizácie bola sprevádzaná takými extrémami, na ktoré sa nesmie zabudnúť a ktoré sa budú musieť v blízkej budúcnosti radikálne zmeniť a napraviť právnou cestou. Výsmech Ficovi zo strany Ústavného súdu o neprimeranosti zasahovania do vlastníckych práv pri preukazovní pôvodu majetku svedčí o absencii právneho štátu, lebo bez pripustenia retroaktivity, to nebude možné nikdy preukázať a platí, že vrah bude vždy už len vrahom a zlodej zlodejom i keď svoj trestný čin spáchal v minulosti. Ficovi rozhodnutie Ústavného súdu možno vyhovuje, lebo tým získal alibi, že rozkrádanie národného majetku chcel úprimne zastaviť a riešiť, takto sa vyhol nedorozumeniu a pádu koalície.

Róbert Fico aj so svojou manželkou Svetlanou, najmenej 13 rokov úzko spolupracovali s Aaronom Kedarom (Fridrichom Kardošom) na rôznych veľkých developerských aktivitách na celom Slovensku. Aaron Kedar sám stihol do smrti (jeseň 2007) vyviezť viac ako 30 miliárd Sk zo Slovenska. Aký profit získali manželia Ficovci, keď sa opováži Robert Fico verejne doslovne vykrikovať, že Mikloš je jeden z najbohatších ľudí.

Koľko životov má na svedomí, taký eštebák Jozef Majský, ktorý okrem iných podnikov, sprivatizoval aj TAZ Trnava a Tatra Bánovce n. Bebravou aj so zamestnancami, ktorí bývali a bývajú v bývalých podnikových bytoch, na ktoré si tento gauner robil nárok a nedbal by ich vystaňovať, alebo im byty predať za trhovú hodnotu, keď ich vyhodil na dlažbu. Viac ako desaťročie bránili štátne orgány a aj sám generálny prokurátor Trnka záujmy tohoto lotra a roky upierali elementárne práva bývalých zamestnancov bývajúcich v týchto podnikových bytoch. Nakoniec sa tento hyenizmus Majskému a jeho diabolským posluhovačom nepodaril.

Navždy si budeme pripomínať kauzy, v ktorých:

Napríklad mečiarovský gauner Pavel Čupka sprivatizoval Mäsopriemysel Zvolen za 200 tisíc korún, na rekonštrukciu ktorého bolo v rokoch 1987-88 vynaložených 180 miliónov Kčs, dnes minimálne 1, 8 mld. Sk.

Karol Konárik sprivatizoval až tri pivovary v Martine, Bytči a Ilave, dokonca na dávkovaciu linku plechovkového piva dostal z FNM 80 mil. Sk, ktoré nikdy nesplatil. Predajom pivovarov nachaboril kapitál, ktorého časť použil na rekonštrukciu sprivatizovaného rekreačného zariadenia SAD B.B., z ktorého vybudoval hotel Kaskády a rekreačné stredisko pre svoju rodinu v Chorvátsku, ktoré štedro poskytuje eštebákovi z rozvojovej krajiny Slovensko.

Ľudovít Černák sa pre svoj Sitno holding zmocnil aj strojárni PPS Detva, no za štyri roky nevidí dôvod vysporiadať sa so 40 miliónovým dlhom na platoch robotníkom, a keďže je neschopný nájsť výrobnú náplň, začína ich aj prepúšťať.

Ešte výhodnejšie sprivatizoval Výskumný ústav zväračský Pavol Hamžík so svojou skupinou, keď ho napriek odporu zamestnancov, kúpil za 30 mil. Sk tak, že po jeho zmocnení sa bolo na účte VÚZ ešte 51 miliónov Sk. Za túto zvrhlosť potrestal R. Fico P. Hamžíka tak, že ho posielal ako zástupcu Slovenskej republiky na Ukrajinu, čím ostentatívne pohŕda.

V lete sme sa v SME dočítali, že vlastníkom jedného z najšpeciálnejších podnikov bývalého VHJ Tatrasklo v Trnave, Skloplastu, a.s., premenovaného na Glasplast, a. s. je Warren Buffett, tretí, či štvrtý najbohatší američan a údajne najväčší investor na svete. Dozvieme sa, od koho podnik kúpil, kedy a za čo? Výrobným produktom podniku boli aj optické káble. Nie sú to tie optokáble, ktoré v súčasnosti zabudováva (aj Rehákov) Orange na sieť Fiber Net ?

Ľudovít Hudek nakopal vyšetrovateľa do gúľ, za čo dostal od Ivana Lexu pusu na čelo a post viceprezidenta vo VÚB, z ktorej s prezidentom L. Vaškovičom vykradli 2,5 mld. Sk, a tie už prepiera Ľ. Hudek aj so svojím synom a firmou FINEP na výstavbe polyfunkčných objektov na Jágeho aleji.

U všetkých developéri stavaných komplexov sa realizuje zdieranie pri predaji podnikateľských priestorov a bytov s 500 až 700 % - ným ziskom, bez akejkoľvek regulácie a so štátnym súhlasom. Z jednoduchého porovnania pred roku 1989, pri predaji družstevného bytu od 20 do 30 tis. Sk, ktorého výstavba so štátnou dotáciou stála vtedy priemerne 120-150 tis. Kčs vidno, že byty sa dnes predávajú trhovo až trhavo za dvesto až tristo násobok, čím prekonali aj židovskú, lichvársku pažravosť.

Najlepší konzervársky podnik na Slovensku Novofrukt Nové Zámky zlikvidoval V. Vicen, ktorý si ho zobral, ľudí vyhodil na dlažbu a predal ho ďalšiemu komunistickému a eštabáckemu privatizérovi Jozefovi Snohovi zo Slovliku Nové mesto nad Váhom, ktorý taktiež rozkradli a zlikvidovali.

Všetky kúpele na Slovensku boli podobne rozkradnuté a súčasní majitelia stupňujú cenovú špirálu, čím znižujú ich dostupnosť najmä pre tých, ktorí kúpeľnú liečbu skutočne potrebujú.

Prijatie ANO do vládnej koalície bolo podmienené nástupom arogantného Rudolfa Zajaca (Zwerg) za ministra zdravotníctva, ktorého reformami došlo k jeho rozsiahlej degradácii a masívnou komercionalizáciou jeho súčastí k zníženiu dostupnosti liečby.

Prezident Slovenskej lekárskej komory Milan Dragula komentoval pôsobenie Zajaca za najväčšiu degradáciu zdravotníctva v jeho histórii a vyjadril sa, že náprava jeho excesov potrvá najmenej 15 rokov.

R. Zajac zaviedol absolútnu liberalizáciu vlastníctva lekární, čo viedlo k tomu, že náklady na lieky stúpajú.

Ponáhľal sa upevniť privátne zdravotné poisťovníctvo, na princípe vertikálneho vlastníctva zdravotníckych zariadení, keď vlastník poisťovne vlastní nielen nemocnice, biochemické laboratóriá, ale aj lekárne a ambulancie. Tento svetový unikát funguje ako systém, ktorý sám lieky predpisuje, vydáva, prepláca a aj sa sám kontroluje.

Zajacove ekonomické pokusy o odstránenie degresívnej marže a zavedenie štvrťročnej kategorizácie liekov, možno otvorene považovať za excesy, ktorými zdegradoval zdravotníctvo na dlhé roky tak, ako to uvádza Milan Dragula.

Zajac, nie zadarmo vytvoril monopolné postavenie lekární pre Pentu, privátne záchranné služby najmä pre Pentu, ktorým platby za výkony zo zákona stanovil s takým nadštandardom, že sú paušálne honorované viac ako najdôležitejšie lekárske odbory, nezávisle od toho, či majú, alebo nemajú výjazd za pacientom.

Zajac zbohatol vynútením si pôžičky zo Svetovej Banky na vykrytie dlžôb Veriteľovi, na financovaní propagácie nezmyselných tzv. reforiem.

Zajac je ďalším, ktorý sa vykradnutím verejných zdrojov stal miliardárom za necelé tri roky vo funkcii. Zrušil ubytovňu pre stredný zdravotnícky personál na Bazovej ul. v Bratislave a na tom mieste už ako developer stavia obytný polyfunkčný komplex, na ktorom prepiera vykradnuté verejné prostriedky.

Dnes už vypisuje najmä v časopise „týždeň“, ktorého je spolumajiteľom, o neschopnosti zabezpečiť dostavbu univerzitného medicínskeho centra na Razsochách, ktoré malo byť prepojené s Cyklotrónovým centrom na zabezpečovanie urgentnej medicíny, no keď bol vo funkcii a nepodarilo sa mu ho predať, nechal ho zakonzervovať a chátrať.

Všetkým obyvatelom Slovenska dávame do pozornosti, že už je pripravený scenár privatizácie zdravotníctva podľa modelu v Čechách, na ktorom participujú okrem Rudolfa Zajaca aj viacerí politici koalície a opozície. Systém absorpcie všetkých peňažných prostriedkov zákonného zdravotného poistenia do súkromných rúk vytvárajú, predseda parlamentu Pavol Paška, bývalý predseda SLK Eduard Kováč (v minulosti odporca R. Zajaca, dnes výkonný riaditeľ ZZP, ktorej členmi sú Apollo, Union a Dôvera), Viliam Novotný, Zelník, Penta a ďalší.

Tomáš Chrenek, ktorý skorumpoval českú vládu, ako majiteľ súkromnej zdravotnej poisťovne Apollo je najvýznamnejšou postavou, ktorá vytvára systém vykradnutia všetkých peňažných prostriedkov zdravotníctva, akumulovaných zákonom stanovených odvodov aj na Slovensku.

Tento systém na Slovensku je analógiou tunelu, ktorý v Čechách zorganizoval Tomáš Chrenek s vládnymi činiteľmi prostredníctvom holdingu Agel, prezentovaný na internetovom portále Britských listov, ku ktorému je voľný prístup na www.blisty.cz s dátumom 21.5.2008 pod názvom Jak ovládnout 220 miliard Kč v českém zdravotnictví.

Už je rozbehnutý a pripravený systém vykradnutia všetkých prostriedkov slovenského zdravotníctva. Podľa informácií, ktoré uviedla SME 17.10.2008 - Štátna zdravotná poisťovňa (VZP?) sa zbavila starých dodávateľov liekov a uprednostnila firmu Martek Medical, ktorá patrí pod českú finančnú skupinu Agel. Už je pripravená aj privatizácia jednej z najlepšie vybavených nemocníc na Slovensku - Leteckej vojenskej nemocnici v Košiciach, ktorá bude v krátkom čase pretransformovaná na akciovú spoločnosť. Zakomponovaný do systému je aj R. Kaliňák s ministrom obrany, práve v súčasnosti vytvorili predpoklady pre zlúčenie dvoch rezortných nemocníc do jednej akciovej spoločnosti. Agel Tomáša Chrenka kúpil za 42,8 mil. Sk, (zatiaľ čo druhý uchádzač ponúkal 108 mil. Sk) nemocnicu v Levoči. Tieto kroky potvrdzujú, že Tomáš Chrenek už skorumpoval aj súčasnú Slovenskú vládu a vytvárajú sa sťažované podmienky pre poskytovanie zdravotnej starostlivosti a nedostupnosť do budúcnosti všetkým obyvateľom, podobne ako v Čechách.

V duchu systému absorpcie všetkých finančných prostriedkov zdravotníctva bol vymenovaný aj Ivan Valentovič za východniara Richarda Rašiho, ktorý v príhodnom čase splní úlohy svojho tútora P. Pašku. Nezmení Richard Raši svoje výroky? V HN zo dňa 3.11.2008 totiž tvrdí :

Nedá sa odignorovať fakt, že všetky zdravotné poisťovne sú subjektmi verejnej správy v zmysle zákona o rozpočtových pravidlách a vláda je zodpovedná za zostavenie súhrnného rozpočtu zdravotných poisťovní. Jedného dňa však vyhlási, že súkromné zdravotné poisťovne sú podľa pravidiel EÚ, právne samostatné hospodárske subjekty a nie je možné ich hospodárenie regulovať štátom, a preto musia byť odpojené od riadenia centrálnou vládou. A to sa bude vzťahovať aj na a. s. SZP s poisťovňami policie a obrany.

Akoby záhadne najviac poisťovcov, až 58 tisíc, prešlo tento rok do Apolla.

Nenormálna situácia v Bratislave sa rozvinula okolo športu a výstavby športových zariadení, keď sa za takmer 20 rokov nedokázali športové organizácie vysporiadať s eštabákmi vo funkciách, Laurinec v SFZ, Chmelár v SOV a ďalší, ktorí ovplyvňujú likvidáciu a výstavbu športovísk: Kmotřík, Ľ. Černák, Lónčík, Široký...

CHZJD boli za záhadných okolností predané za 230 mil. Sk Andrejovi Babišovi, pričom rozloha a situovanie priestoru by stačilo na vybudovanie najmenej dvoch všesportových areálov podobných Vtáčiemu hniezdu, alebo Madison Square Garden.

Nenormálny tlak sa vyvíja na zrušení ihriska Interu, cyklistického štadióna, školy na Kalinčiakovej, kúpaliska Tehelné pole, namiesto ich úprav a revitalizácie.

Dokonca olympijský víťaz v šprinte Anton Tkáč sa nechá vmanévrovať do úlohy bieleho koňa, keď sa vyjadril, "že sme odpredali cyklistický štadión a máme prísľub postaviť náhradu v Lamači".

V symbióze s ešebákmi postupujú všetky zastupiteľstvá mestských častí, mesta a VÚC aj s Ďurkovským a Bajanom ako jedna dobre fungujúca mafia.

Na rekonštrukciu ZŠ Ondreja Nepelu a výstavbu nového v Petržalke až teraz bolo zadané vypracovanie projektov, čo svedčí o tom, že na MS 2011 v hokeji im vôbec nezáleží. Ide im iba o to, aby štát zrekonštruoval ZŠ O. Nepelu a odovzdal ho následne do vlastníctva ešebákom Marošovi Krajčimu a Jurovi Širokému. O tomto to všetko je.

Zdá sa, že židovskému kverulantstvu nebude nikdy koniec.

V súvislosti s útokmi Vladimíra Mečiara a Štefana Harabina na Daniela Lipšica sa v SME dňa 6.9.2008 prezentoval Fedor Gál v nechutných dehonestáciách katolicizmu a kresťanstva a viackrát aj v „týždni“. „Tvrdí, že“ do očí mu nikto nikdy nepovedal Ty, židák nepatíš do politiky.

Nemám rád všeobecné kecy, preto poviem, že to bol arcibiskup Sokol, ktorý namietal proti tomu, že by som mohol byť riaditeľom STV gestom, kde obkreslil môj veľký nos.

Zrejme sa na ním vyfabulované a vymyslené gesto Sokola tak roztrpčil, že ho Ronald S. Lauder, predseda Svetového židovského kongresu (WJC) vyslal na 4 mesiace do Anglicka na stáž, na ktorej ho pripravoval založiť privátnu televíziu v postsocialistickej krajine. Po návrate zo stáže založili dvaja židia zo Slovenska Fedor Gál, Peter Kršák a dvaja židia z Čiech Ján Železný a Vávra súkromnú televíziu NOVA. Ich nenažranosť vyústila vyobcovaním Vávru z televízie a vyvolaniu vyhrotenej situácie o akomsi nezákonnom vytvorení prekážok zahraničnému investorovi CME.

Česká republika rozhodnutím arbitráže zaplatila poškodenému investorovi neuveriteľných 10 mld. Kč. Fedor Gál urýchlene predal svoj podiel v Nove Lauderovej CME údajne za 40 mil. Kč, čo mu stačilo na kúpu celého činžiaku na Vinohradoch (aký je to v Praze levný), kde býva a prevádzkuje aj reštauráciu a chvastá sa, že vydáva knihy.

Predseda Svetového židovského kongresu Ronald S. Lauder, majiteľ CME vlastní komerčné televízie vo viacerých východoeurópskych krajinách, ktorému predal Markízu aj Pavol Rusko. Tomuto sa v istom čase vyhrážal Vladimír Palko odobratím licencie. Rozhodujúci mediálny priestor Čiech a Slovenska je už v cudzích rukách.

Po roku 1990, keď sa sformovali najväčšie finančné skupiny v židovských rukách, dochádza k tomu, že voľby a parlamentná demokracia sa stávajú fraškou, z ktorej sa dalo predvídať zloženie vlád a strán v parlamente. Od toho času boli zložené bábkové vlády z moci finančných skupín tak, ako to opísal doc. Peter Staněk v „extra plus“, a ďalších článkoch.

Situácia v štáte sa napriek vstupu do EÚ a NATO ešte zdramatizovala, zvýšila sa nevraživosť, závisť a aj nenávisť. Neustále dochádza k manipuláciám vo vykazovaní počtu nezamestnaných, ktorých je reálne nad 10% (slovenská štatistika neuvádza počet nezamestnaných, ktorí nemajú povinnosť, hlásiť sa na úradoch práce).

Podľa prepočtov Inštitútu zamestnanosti stojí štát každý jeden nezamestnaný 10 tisíc korún, pričom v týchto nákladoch sú zahrnuté mzdy a ostatné náklady pracovníkov úradov práce. Nevie sa, ako by sa štát vysporiadal s návratom tých cca 500 tisíc mladých, kvalifikovaných ľudí (ako uvádza autor), ktorí žijú v zahraničí, a pre ktorých tu nie je možnosť uplatnenia.

Títo vyštudovaní a kvalifikovaní mladí ľudia boli de facto donútení vycestovať za prácou a novými skúsenosťami, podobne ako mnohí obyvatelia zo Slovenska v 30-tych rokoch dvadsiateho storočia, počas veľkej svetovej hospodárskej krízy. Zo Slovenska odchádza najmä

mladá kvalifikovaná generácia od 23 do 33 rokov, v najlepšom produktívnom a reprodukčnom veku.

Týmto populácia u nás starne a zahraničie profituje získaním hotových mladých ľudí, na ktorých rast a kvalifikáciu štát vynaložil obrovské prostriedky.

Ďalšie státisíce pracujúcich za minimálnu mzdu sú trestaní vládou mocou, ktorá dopustila ich ponižovanie a degradáciu už len tým, že ich príjmy im nedovoľujú dôstojne prežiť.

Táto skupina je diskriminovaná dokonca aj v porovnaní s väzňami, na ktorých štát vynakladá ročne priemerne 230 000,- Sk. Táto postihnutá skupina nemá ani polovicu ročného príjmu zo štatisticky vykázaných nákladov vynakladaných na väzňa.

Najmenej jeden a pol milióna ľudí, vrátane opatrovateľov, je diskriminovaných, poškodzovaných a vytesnených z reálneho života, lebo nemajú ani také zabezpečenie ako lotri umiestnení vo väzobných zariadeniach.

Štát si neplní základnú funkciu starostlivosti a zachovania dôstojného života svojich obyvateľov, pričom priemerné náklady na jedného väzňa musia byť dolným limitom na zabezpečenie života každého nezamestnaného, prepusteného nie z jeho viny, či už z dôvodov nadbytočnosti, reštrukturalizácie, úspor nákladov a iných diskriminačných faktorov zo strany privatizérov.

A ak štát odmieta zabezpečiť dôstojný život svojim občanom, podieľa sa na ich likvidácii, vyhladzovaní a genocíde v mierových podmienkach.

Mafia pri moci a jej platení sympatizanti sa vyjadrujú o úžasnej vymoženosti slobody, ktorá sa po majetkovom prevrate v r. 1989 vraj dostala všetkým občanom.

Najmenej 2 milióny obyvateľov nemá štandard väznených gaunerov a preto žijú v neslobode, aj keď nie sú internovaní.

Po roku 1990 rozpútala židovská societa na Slovensku nenávisť voči pôvodnému obyvateľstvu, židovské kverulantstvo a fobie majú neustály narastajúci trend.

V súčasnosti po 18-tich rokoch disponujú židia viac ako jednou tretinou hospodárskeho potenciálu Slovenskej republiky, ktorého sa zmocnili predovšetkým v období Mečiarovej privatizácie.

Majetok priťahuje súkmeňovcov tejto rasy z celého sveta a už je ich tu usídlených vyše 700 tisíc v Bratislave, najmä v teritóriu Západoslovenského kraja, na území Burgenlandu, smerom na sever až po Brno a od Györu na severozápad. Vzhľadom na to, že židia zhŕňajú peniaze celého sveta, nie je problém, aby si kupovali tie najdrahšie a najlukratívnejšie byty, vytvárajú si uzatvorené osady rodinných domov aj v okolí Bratislavy.

Aj keď väčšina z nich sem dochádza zo zahraničia a trvale nebýva, po určitom čase získajú štatút obyvateľov Slovenskej republiky a nadobudnú občianske práva.

Automaticky nadobudnú volebné právo a o nejakých 10 rokov budú pri tomto trende tvoriť najmenej miliónovú komunitu, až jednu tretinu občanov štátu, za predpokladu, že vlády budú pokračovať v genocíde pôvodného obyvateľstva Slovákov. Slovensko má najnižšiu pôrodnosť a reprodukciu (1,25) v Európe.

Scenár Kosova sa zrealizuje aj na Slovensku a vytvorí sa náhradný priestor pre Izrael II a jeho semitských obyvateľov, ktorým hrozí vymýtenie na Blízkom východe. Rabín Baruch Myers prišiel na Slovensko s dvomi deťmi a už ich má 11, navštevujú zahraničné školy. Dovoľme si poznamenať, že ani v tomto prípade nejde o vyvolávanie strachu, fobie z možného prílivu židov na Slovensku, ale len o reálnu prognózu budúcnosti, s ktorou sa bude musieť vysporiadať slovenský národ v záujme svojho prežitia.

O tom, že sa v súčasnosti nevytvárajú priaznivé podmienky pre život Slovákov na Slovensku svedčia údaje Národnej banky Slovenska z minulého roku, keď:

Podľa Výročných správ Národnej banky Slovenska ku koncu roku 1998 SR evidovala devízové rezervy 5,7 mld. USD a zahraničný dlh 11,9 mld. USD. Ku koncu roku 2006 sa devízové rezervy NBS zvýšili na 13,4 mld. USD, ale zahraničný dlh na 32,2 mld. USD!! Z neho sa musia, pravdaže, každoročne platiť úroky (dlhová služba), čo pri predpokladanej priemernej úrokovej sadzbe 6-6,5 % sa blíži k sume 2 mld. USD/rok. Pri súčasnom menovom kurze (roku 2007) je to ekvivalent zhruba 50–60 mld. Sk/rok. Ak sa nám to aj podarí zaplatiť, dlh sa nezmenší! Za 8 rokov dvoch mandátových období predsedu vlády SR Mikuláša Dzurindu (rokov 1998-2002-2006) vzrástla zahraničná zadlženosť SR 2,7-násobne (!) o sumu $(32,2-11,9) = 20,3$ mld. USD!! Vzrast vnútorného dlhu (vzrast zahraničného dlhu mínus vzrast bankových rezerv) Dzurindových vlád bol nasledovný:

$(32,2-11,9) - (13,4-5,7) = 20,3 - 7,7 = 12,6$ mld. USD (okolo 315 mld. Sk).

Pritom príjmy Dzurindových vlád z privatizácie „zlatých nosníc slovenskej ekonomiky“ reprezentujú (podľa vyjadrení súčasného predsedu vlády SR R. Fica) vyše 300 mld. Sk. Výsostne dôvodná je tu otázka, na ktorú Mikuláš Dzurinda nikdy neodpovedal: Kam sa tie financie (okolo 315 mld. Sk zo zvýšenia dlhu + vyše 300 mld. Sk z divokej privatizácie), t. j. spolu zhruba 600 až 700 miliárd Sk, za 8 rokov jeho „vládnutia“ podeli? Ako je možné, že sa už vyše roka o tom rozhostilo "až bolestivé ticho"? Žiadneho poslanca, ekonóma, politika, politológa, žiadnu stranu toto bačovanie a ožobračovanie občanov nezaujíma?

K stručnému prehľadu NBS je nutné dopovedať, že Ficova vláda sľúbila znižovanie celkového dlhu a tým odstránenie závislosti štátu na svetových bankách. Isté je len jedno, že Ficovej vláde zrejme nezostáva nič iné ako utajovať bilancie zadlženosti SR napriek neustálemu rastu HDP, ktorý percentuálne predbieha rast zadlženosti štátu, čo mu umožňuje vyhlasovať, že SR dodržiava limit záväzného maastrichtského kritéria. V absolútnom vyjadrení dlh štátu lineárne narastá a preto nebude ani garnitúrou eštabákov a nomenklatúrnych komunistov nikdy zlikvidovaný, čo môže znamenať pokračujúci úpadok celej spoločnosti bez akejkoľvek perspektívy.

Ernest Valko, pouča všetkých gójov v článku „Strata charakteru štátu alebo zdravého rozumu?“ (SME 10.9.2008). Prijat' zákon o preukazovaní pôvodu majetku ako ústavný zákon znamená aj zmenu charakteru ústavy a tým aj štátu.

Retroaktivita a prezumpcia viny sú skôr piliere policajného ako právneho štátu. Týmto Valko iba potvrdil, že neústavné rozkrádanie národného majetku bolo legálne a správne a odobrať ho zlodejom je bezprávie. Takto chráni nielen židovských, ale aj nežidovských miliardárov, ktorí sa tu doslova kotili za 18 rokov raného kapitalizmu.

Skorumpovaná polícia, prokuratúra a justícia tak chránia podvodníkov a zlodejov a uplatňujú represiu voči ostatným obyvateľom, a to sú charakteristiky policajného štátu ako vyšité, Ernest Valko. Či nie ?

Podobnú starosť a strach o majetky zlodejov dojemne vyjavuje František Šebej v „týždni“ (č. 39 z 22.9.2008) v kritickej prílohe článku „O ústave a slobode“, kde v modifikovanej podobe deklaruje to isté, čo Ernest Valko: neprípustnosť nápravy neústavnej rabovačky. A takto sa vykľul zo sociológa Františka Šebeja ďalší odborník svetového formátu na ústavné právo.

Najväčšiu zásluhu na zrušení bipolarity sveta a jeho ovládnutí z jedného centra má Zbigniew Brzezinsky, pôvodom poľský žid, považovaný za vedúcu osobnosť židovského ovládnutia sveta.

Z. Brzezinsky je najvýznamnejším členom židovskej organizácie „Trilateral Commission“, ktorej členmi sú všetky najvýznamnejšie osobnosti ekonómie, politiky, spoločenských vied

vrátane držiteľov Nobelových cien, napríklad Francis Fukuyama, Fareed Zakaria, členovia Illuminati Conspiracy Archive David a John D. Rockefellerovci, Henry A. Kissinger, Paul Volfowitz, ale aj českí židia ako Madelaine K. Albrightová, Vladimír Dlouhý, Prince Charles of Schwarzenberg, minister zahraničných vecí Českej republiky.

Riadenie sveta z jedného centra je zabezpečované po zrušení bipolarity a tzv. studenej vojny novým svetovým poriadkom NEW WORLD ORDER, s vrcholovým orgánom ILLUMINATI, pod ktorý spadá šesť skupín BANKING & MONEY GROUP, SECRET SOCIETY GROUP, EDUCATION GROUP, INTELLIGENCE GROUP, RELIGIOUS GROUP, POLITICAL GROUP.

Ďalšie židovské zoskupenie pod názvom BILDERBERG, prezentuje potajomky svoju antihumánnu činnosť – moc jedinej svetovej vlády. Ide zrejme o to, aby konečným cieľom bola premena Zeme na väzenskú planétu tým, že tu bude len jediný globalizovaný trh, kontrolovaný celosvetovou vládou, kde bude poriadok udržiavať armáda zjednoteného sveta a ktorý bude finančne regulovať Svetová banka. Životné potreby sa zredukujú len na materializmus, prežitie a manipuláciu človeka tak, aby bol nastavený trend k jeho úplnému zotročeniu.

Ide v súčasnosti o dilemu: sloboda, alebo globálny policajný štát. Buď tu bude nový temný vek, alebo zostaneme slobodnými ľudskými bytosťami. Nikdy nemôžeme nájsť správne odpovede, keď nekladíme správne otázky.

Popri uvedených nadčasových skutočnostiach a úvahách, obráťme pozornosť na aktuálne dianie na slovenskej politickej a hospodárskej scéne.

V roku 2009 tomu bude už 20 rokov, čo sa po prevrate v roku 1989 politická generalita súčasných parlamentných strán chopila moci a začala rabovať nielen štát, ale okrádať aj obyvateľov pochádzajúcich zo Slovenska, žijúcich trvale v zahraničí.

Všetkým ľuďom Slovenskej republiky, ktorí majú prístup k internetu, je umožnené dozvedieť sa to na adrese www.diamantovabana.sk, na ktorej je zdokumentovaný zločinecký systém spolupráce židov, ŠtB s najvyššími vládnymi činiteľmi hneď po roku 1990, čo dokazuje, že na to boli v predstihu pripravení.

Slovenská informačná služba (SIS) pôsobí aj naďalej ako politická polícia pri zmenených podmienkach, i keď nie je súčasťou ministerstva vnútra ako za socializmu, ale plní identické úlohy, slúži k prenasledovaniu vnútorného a vonkajšieho nepriateľa.

Vnútorným nepriateľom vlád po roku 1990 sa stali obyvatelia Slovenska, ktorých SIS monitoruje, sleduje a prenasleduje tých, ktorí sú proti rozkrádaniu národného majetku a zneužívaniu bezpečnostných orgánov štátu. SIS je vládnymi činiteľmi, permanentne zneužívaná, využívaním získaných informácií na svoje ciele, vid' skupinka... SIS ochraňuje v spolupráci s políciou, súdmi a prokuratúrou zlodejov, vrahov, teda vytvára strach u obyvateľov štátu, popierajúc účel, za ktorým bola vytvorená a zriadená.

K zriadeniu SIS bola zabezpečená kontinuita prechodu eštabákov a členov VKR do nových organizácií a novozriadených orgánov štátu, (vid' Blanárik NBÚ), hneď od počiatku Lexom, Mítrom, Pittnerom, poverovaním funkciami (Svěchota, Žiak... a deťmi bývalých eštabákov), čím je personálne a úkolovaním totožná s predchodkyňou ŠtB.

Napríklad taký Mitro, eštabák vyhovujúci do roku 1989, potom námestník ministra vnútra u Mečiara, potom opakovane riaditeľ SIS, dnes advokát zneužívajúci informácie zo SIS, ochraňujúci ukrajinského podvodníka a vraha.

Ak sa podarilo uskutočniť MIMIKRY, kontinuitu a prevtlenie zla do systému štátu, tak jednoznačne v spravodajských službách štátu.

Prechod bývalých členov politickej polície ŠtB a vojenskej kontrarozvedky do tzv. Demokratických spravodajských služieb štátu, bolo zabezpečované všetkými ponovembrovými vládami bezrozdielu.

O tom, že aj súčasná vláda je s týmto stavom vysporiadaná svedčí niekoľko príkladov:

Bývalý aktívny agent ŠtB Slavomír Magál, manžel herečky Kamily Magálovej bol medzi prvými privatizérmami, ktorému bolo umožnené zmocniť sa celého areálu školy v Čiernej vode, kde zriadil hotel, zmocnil sa najväčšieho žrebčína na Slovensku v Motešiciach.

Kapitál na rekonštrukcie získal okrádaním obyvateľstva, ako člen skupiny v BMG Invest s Frunim.

To mu umožnilo neslýchaný rast jeho podnikateľských aktivít až do tej miery, že doteraz založil 9 spoločností a zneužíva aj Alma mater UCM v Trnave, kde sa nechal vymenovať za mimoriadneho profesora, predsedu akademického senátu FMK.

Svoje aktivity na univerzite v Trnave rozvinul v spolupráci s ďalším bývalým eštabákom doc. Samuelom Brečkom (vyučuje aj na Čarnogurského BVŠP), s ktorým zorganizovali mediálnu show pre študentov univerzity. Študentov fakulty zapojil do svojich obchodných aktivít, vlastných spoločností, na čo využíva všetky technické prostriedky univerzity a študentov, ako lacnú pracovnú silu.

Na univerzite rozbehol projekt, anketu, pre študentov, ktorí hlasovaním určili najobľúbenejších učiteľov univerzity. Bezkonkurenčne sa umiestnil na prvom mieste Slavomír Magál pred jeho bývalým eštabáckym kolegom Samuelom Brečkom.

Magál zneužíva svoju minulosť (zastrešovacího panáka) aj v úlohe kádrováka univerzity, keď má rozhodujúce slovo vo výbere učiteľov a zamestnancov na všetky funkcie.

Tak ako neboli po roku 1989 vyradené z verejného spoločenského života nomenklatúrne komunistické kádre, aj všetci bývalí členovia ŠtB pohodlne prešli do privátnych spoločností, všetkých orgánov štátu a novovzniknutých spravodajských služieb SIS a Vojenskej kontrarozvedky a rozvedky pod novými názvami, Vojenská spravodajská služba – VSS a Vojenské obranné spravodajstvo-VOS a do privátnych spoločností J&T, Penta...

O tomto svedčí prerastenie a splynutie bývalých pracovníkov politickej polície ŠtB a VKR, s tými netotalitnými po roku 1989.

Ukážku status quo potvrdil Seminár o spravodajských službách, ktorý sa konal na Čarnogurského BVŠP dňa 25.11.2008. Aby bývalí pracovníci štátnej bezpečnosti budili dojem demokratickej spravodajskej služby štátu, oddanosti a vlastenectva, pozvali na seminár aj dvoch signatárov CHARTY 77 Jana Schneidera, ktorý pôsobil po roku 1990 v kontrarozvedke ČR a RNDr. Petra Zemana, ktorý tiež pracoval po roku 1989 v kontrarozvedke a venoval sa aj problematike transformácie spravodajských štruktúr v postkomunistických krajinách.

Na seminári vystúpil aj Milan Žitný, jeden z najväčších bojovníkov za ľudské práva. Seminár spoluorganizovala, najväčšia vlastenka a bojovníčka za ľudské práva na Slovensku Ľuba Lesná.

Pôsobivo vystúpil PhDr. Igor Cibula, v rokoch 1968-70 rozvedčík FMV, ktorého priateľ Ján Čarnogurský zaangažoval do disentu a po revolúcii zariadil jeho rehabilitáciu na FMV, ktoré riadil triumvirátom s Čalfom a Komárkom.

Igor Cibula v súčasnosti prednáša na UMB v Banskej Bystrici. V jeho vystúpení boli v prítomnosti Pavla Prokopoviča, predsedu osobitného kontrolného výboru NR SR na kontrolu činnosti SIS, vznesené kritické pohľady na podceňovanie kvality spravodajských

služieb štátu, všetkými doterajšími vládami. Za úplné nepochopenie vlád považuje nenasadzovanie najoddanejších na zahraničné výsadky, čo je vo svete úplnou samozrejmosťou.

S príspevkom k metodológii spravodajských služieb vystúpil aj doc. Jozef Stieranka, ktorý aktívne pracoval pre štátnu bezpečnosť, nesplnil kritéria personálnej bezpečnosti NBÚ, a preto musel odísť z funkcie riaditeľa Úradu finančnej polície.

Aby nebol vyhodенý na dlažbu, ako státisíce pracujúcich z privatizovaných štátnych podnikov, bol umiestnený do Akadémie PZ, kde je už podpredsedom akademického senátu a vyučuje aj na Čarnogurského BVŠP. Nikomu v tomto štáte nevádi, že APZ produkuje "druhoradých právnikov", lebo ministri spravodlivosti za KDĽ a aj Harabín viacerých protiprávne umiestnili na funkcie exekútorov a do iných orgánov štátnej správy, kam sa plnohodnotní právnici, napr. absolventi právnickej fakulty UK nemôžu dostať.

Kolorit seminára dotvorili Jaroslav Ivor, Peter Tóth, Juraj Kohutiar...

Účasť na seminári bola verejná, preto je čudné, že nikto z prítomných nenavodil diskusiu o zneužívaní spravodajských služieb každou vládou po roku 1990, a tiež prečo agenti-spravodajcovia nemohli odmietnuť plniť príkazy a úkolovanie napríklad pri zavraždení Remiáša, či únose mladého Kováča. Tieto témy sú stále živé a budú sa musieť v budúcnosti doriešiť, či sa to takým zrudam ako Mečiar, Lexa, či Čarnogurský bude páčiť, alebo nie.

Jednoznačne sa to očakávalo od prítomných Ľuby Lesnej, Milana Žitného a Petra Tótha, čím by prepojenie a prerastenie s bývalými komunistickými bezpečnostnými zložkami štátu definitívne vyvrátili.

O najzávažnejšej problematike, neústavnej privatizácii národného majetku a jeho rozkradnutí nebola vznesená ani zmienka, čo len dokazuje, že spravodajské služby štátu sa na tejto rabovačke priamo zúčastňovali, tak ako Slavomír Magál a štátni funkcionári.

Nakoľko na Slovensku nebol prijatý federálny lustračný zákon, prechod eštabákov do nových spravodajských služieb SIS, VSS, VOS a štátnych orgánov bol bezproblémový.

SIS je evidentne súčasťou MAFIE v Slovenskej republike. Riaditeľ SIS J. Magala je synom eštabáka, tým je kontinuita najmenej do parlamentných volieb zabezpečená.

V "týždni" (č. 45 z 3.11.2008) Martin Mojžiš píše o R. Ficovi toto: "Len idiot si môže myslieť, že človek, ktorý chcel byť dôstojníkom Štátnej bezpečnosti, nebol v novembri roku 1989 posraný až za ušami, keď videl, ako sa mu jeho svet rúca pred očami. Ale to mal nahlas povedať?" Toto má byť vysvetlením, prečo si Fico nevšimol November 89.

Eštabáci a nomenklatúrni komunisti sú tak zakuklení, bohatí a zabetónovaní, že nemienia na takéto extrémne vyhlásenia ani len reagovať, žijú v presvedčení, že im blahobyť a nakradnuté majetky zostanú navždy.

Excesy Jána Počiatka nie sú žiadnym prekvapením, veď je synom eštabáka Izidora, bývalého veľvyslanca, s ktorým spoločne po roku 1990 vekslovali tovary cez hranice. Po rokoch soplavý vekslák J. Počiatek vymenil komplica otca, za R. Kaliňáka a jeho vykradnutím š. p. Zberné suroviny - kovošrot na Jarabinkovej ul., pozemok predali na výstavbu bizniscentra a získali kapitál na ďalšie podobné aktivity vykrádania štátu.

Tak ako Čarnogurskí, židovskí privandrovalci z Poľska, tak aj Kaliňákovci sú židovskí privandrovalci z Bulharska, ktorí sa tiež usalašili na východe Slovenska.

Zrejme preto R. Kaliňák uspel práve v SMER-e, lebo aj sám R. Fico pochádza z Topolčian, mesta, o ktorom dobové dokumenty dokladajú, že Topolčany boli najžidovskejším mestom v celom Uhorsku, kde semiti tvorili až 82 % obyvateľov. Po vojne sa tento stav ich vyst'ahovaním upravil tak, že súčasné štatistiky popisujú iba 30 %-né zastúpenie židov v meste. Koľkí vo vojnovom období konvertovali do iných cirkví, dosiaľ nikto doteraz nezdokumentoval.

R. Kaliňák osvedčil svoj pôvod tým, že zrušil pôvodného dodávateľa na Shengenskú hranicu vybraného V. Palkom a bez výberového konania uztvoril novú zmluvu (za príslušný bakšiš) s tým istým dodávateľom monitorovacej techniky na východnú hranicu. Okrem iného v poddodávkach objednal aj nefunkčné systémy "Epopat", ktoré umožnili opätovne rozbehnúť obchod s cigaretami, pohonnými hmotami a bielym mäsom pôvodným "Pitrovým skupinám" s Ukrajinou.

Za Slovenského štátu mali židia svoju politickú stranu, dnes ich identické záujmy vo väčšom rozsahu zabezpečuje Občianska konzervatívna strana, s najväčšou koncentráciou židov a luteránov na Slovensku. Židia aj preto nadobudli takú obrovskú masu národného majetku, lebo ich najviac podporovali po celé roky KDH a Demokratická strana, prostredníctvom ktorých sa vždy infiltrovali do parlamentov a vlád, a na ich kandidátkach. Aj keď je OKS marginálna strana, doteraz vždy našli cestu, ako svojich židov zakomponovať do zastupiteľstiev mestských častí, mesta, ale aj VÚC, kde sa naďalej zmocňujú verejného majetku. Palkova KDS, strana odpadlíkov z KDH, už ohlásila spoluprácu s OKS.

Na webovom portále INEKO, (ktorého zakladateľom bol aj Eugen Jurzyca, bývalý člen bankovej rady NBS) je poučenie od Friedricha Augusta von Hayek:

„Systém súkromného vlastníctva je najdôležitejšou garanciou slobody, nielen pre tých čo vlastnia majetok, ale o nič menej pre tých, čo ho nevlastnia“.

Toto poučenie potvrdzuje, že štát je najhorší vlastník, pričom práve teraz pri druhej svetovej kríze, dochádza v najvyspelejších štátoch k zoštatňovaniu aj obrých bánk, záchrane ich nenažraných manažérov, ďalšiemu okrádaniu a likvidácii drobných vkladateľov.

V našich podmienkach tým najhorším vlastníkom sú politické strany a politici, ktorí si sprivatizovali štát, štátne podniky, ale aj parlament a ústredné orgány štátnej správy.

Opäť sa dostávame k tomu, že marginálna menšina, ktorá vykradla a vykradáva národný majetok, je štátna mafia, na čele ktorej sú NR SR a vláda SR. Navyše sme svedkami ich nekonečnej drzosti, spupnosti a pažravosti, ktorá doteraz bránila vstupu ďalšiemu politickému subjektu do parlamentu, aby sa mohli vytvoriť reálne podmienky pluralitnej parlamentnej demokracie. Vzorom sú im totalitné režimy v bývalých sovietskych republikách.

V Regionálnych novinách č. 40 a 41 z tohoto roku v prílohe "obyčajní ľudia", vychádzajúce v náklade 1,5 milióna kusov, popísal Igor Matovič pútavo a kvalifikovane spôsob permanentného okrádania všetkých obyvateľov našimi „zástupcami ľudu“.

Zadal piatim profesionálnym ekonómom (vysokoškolský profesor, zamestnanec NBS, zamestnanec MF SR, súdny znalec a ekonomický analytik) aby odhadli výšku škôd, ktoré nám ročne spôsobujú politici svojou neschopnosťou a rozkrádaním verejných zdrojov. Výsledok šokoval nielen jeho, ale každého rozumného čitateľa, ktorý sa k týmto číslam regionálnych novín dostal (v dvoch vydaniach 3 milióny kusov).

Z dodaných výsledkov zadaní mu vyšiel priemer – neskutočných 107 miliárd Sk! Suma, o ktorú nás naši „zástupcovia ľudu“ ročne oberú. Uvedená suma 107 miliárd Sk je suma približne rovná súčtu daní z príjmu všetkých zamestnancov, všetkých živnostníkov a všetkých firiem na Slovensku. Štát žije len z toho, čo vyzbiera od ľudí a firiem. Keď

však papaláši (ako pekne tých eštabáckych zlodejov nazýva) z toho rozkradnú a preflákajú 107 miliárd korún, nikto sa už nemôže čudovať, že stále nie sú peniaze na užitočné a dôležité veci.

Pozoruhodné je aj ďalšie vysvetlenie I. Matoviča, na čo všetko by sa dali rozkradnuté peniaze použiť. Za 107 miliárd môžeme postaviť 320 km diaľnic, ak by sme ich mali použiť na vyššie platy, každý zamestnanec na Slovensku by mohol mať mesačne o 4 tisíc korún viac, suma by stačila aj na to, aby všetci dôchodcovia mali dôchodok vyšší o 9 tisíc korún.

To však nevie Igor Matovič, že na konferencii Jednoty dôchodcov Slovenska začiatkom októbra t.r., bývalý zástupca odborov školstva Kamil Vajnorský, dnes predseda JDS, ministerka V. Tomanová, eštabácky papagáj a privatizér Dušan Muňko a prezident KOZ Miroslav Gazdík, dôchodcom z celého Slovenska vysvetľovali, prečo vláda nemôže zvýšiť dôchodky na úroveň elementárneho prežitia.

Je tiež pravda, že dôchodkový systém je rozbitý a jeho deficit spôsobilo vládne rozhodnutie o 50% - tnom odvode (9 z 18% zákonných odvodov) do II. piliera, čím bola zvýhodnená menšia skupina sporiteľov a diskriminovaní ostatní, pre ktorých vstup do systému bol bezvýznamný.

Na rokovaní pri stanovovaní %- tuálnej výšky odvodov do II. piliera, pri konzultáciách so zástupcami nemeckého ministerstva práce, títo deklarovali, že Nemecko nie je také bohaté, aby uzákonilo vyšší ako 4%- tný odvod do súkromných dôchodkových spoločností.

Skupina ľudí na Slovensku sa ultraliberálne rozhodla, že zruší Bismarcka a hotovo. Výsledok je zavŕšením ošialu z výletu v Chile. Dnes už Argentína ruší pilier privátneho dôchodkového systému.

Ďalej Igor Matovič pokračuje, že za 107 miliárd by mohla stáť v každom okresnom meste na Slovensku novučičká nemocnica vybavená najmodernejšou technikou.

Na stranách 24-26 tohoto dokumentu je rozvedené, aká skupina sa chce zmocniť všetkých odvodov zdravotného poistenia, pričom napríklad PENTA už avizovala postaviť 12 menších nemocníc na Slovensku, do ktorých v systéme Tomáša Chreneka, nebude mať bežný občan prístup.

Na záver pán Igor Matovič skormútene konštatuje: Koľko rozpadnutých rodín mohlo šťastne žiť a koľko nenarodených detí mohlo byť tu s nami! Koľko chorých nemuselo zomrieť a koľko trápenia a krívd tu nemuselo byť! Zvolili sme si ich, aby nás zastupovali, namiesto toho žijú na náš úkor.

Hneď po majetkovom prevrate r. 1989, začal poskytovať verejnosti kvalitné a kvalifikované informácie v rôznych médiách Gustav Bartovic, žiaľ bývalý redaktor Bratislavských Novín. Jeho zameranie nebolo celorepublikové, ale prinášal dôkazy z územia hlavného mesta a okolia, od počiatku malej privatizácie, o rozkrádaní a podvodoch, najmä po vzniku mestských samosprávnych častí a o svinstvách, ktorých sa dopúšťali starostovia, primátori a najmä volení zástupcovia, poslanci mestských častí a mestského zastupiteľstva.

Pranierovaním bezprávia poskytoval nezištne informácie, ako službu verejnosti. Služba, ktorá by bola v reálnom demokratickom zriadení nevyčísliteľným prínosom. Bol to skvelý novinár, ktorý najčastejšie chodil "s kožou na trh" a bol aj najčastejšie verejnými orgánmi a funkcionármi napádaný a perzekvovaný. Osobne presvedčil, že nie sú všetci občania skorumpovateľní. Nečakane však zomrel 18.11.2008.

Gusto Bartovic bol pred viac ako rokom požiadaný o aktívnu účasť v skupine, ktorá pripraví a zrealizuje zmenu spoločenského systému. Pochopil nesmierny význam tohoto pripravovaného zámeru, a pokladal to za osobnú, životnú výzvu s tým, že sa s plným nasadením pustí spoločne s predstavenými osobnosťami do jeho naplňania, aj za cenu toho, že sa navždy vzdá novinárčiny.

Ako najlepší znalec problémov hlavného mesta videl, že rozkradnutie jeho majetku spôsobili do roku 2002 predovšetkým štruktúry KDĽ, a po nich dominanciu nadobudla SDKÚ, s mafiou starostu Ružinova Kuboviča, Mikušovcov, Kuruca... Eliminácia tejto skupiny Dzurindom a Miklošom bola podľa neho naprosto logická.

Po Kubovičovi sa stal v Ružinove starostom S. Drozd zo SMER-u, ktorý v netransparentnosti pokračuje a umožňuje likvidovať zeleň a zhoršuje životné prostredie, ako napríklad: vydal napriek niekoľkoročným protestom obyvateľov, súhlas pre developera Danicon holding, a.s. na výstavbu polyfunkčného objektu v mieste parkoviska pri obchodnom centre Billa, pošta, Slovenská športiteľňa medzi Palkovičovou a Záhradníckou ul.

Zanietenie Gusto Bartovica do novej úlohy, ho vyburcovalo k zostavovaniu rebríčka jemu blízkych neskompromitovaných osôb, a príprave koncepcie vytvárania celoslovenských štruktúr hnutia tak, aby sa do neho nevlúdila ani jedna rušivá osoba zo súčasných parlamentných strán, či spravodajských služieb.

Taká bola jeho predstava úspechu budúceho politického subjektu, ktorý by mal získať dominantné postavenie v NR SR, vo všetkých orgánoch štátu a regiónoch Slovenska.

Bol plný entuziazmu a natoľko odosobnený, že s humorom vysvetloval priam revolučnú situáciu, pri náprave neústavnej privatizácie, zákonne donútiť všetkých, ktorí sa neústavne a netransparentne zmocnili národného majetku, doplatiť rozdiel medzi trhovou a nadobúdacou cenou, alebo odobrať im ho, bez ohľadu na preklúzie, či premlčanie, podľa k tomu času prispôbených zákonov. Týmto postupom by sa úplne zlikvidoval štátny dlh, ktorý permanentne narastal, aj pri predajoch národného majetku.

Poslednou perlou Gusto Bartovica bolo vyslovenie túžby dostať do parlamentu úplne novú generáciu politikov, ktorí budú donútení zodpovedne spravovať štát a úplne zastavia jeho vykrádanie. Podľa neho 100 %-ná výmena parlamentu je nemožná, ale 65-70 %-ná výmena politikov by znamenala záchranu života na Slovensku a jeho národa.

V tomto spočíval odkaz všetkým občanom, ale najmä tým státisícim voličov, ktorí odmietali zúčastňovať sa volieb a všetkým nerozhodným, ktorí si nevedeli vybrať správny politický subjekt.

Žiaľ, musíme konštatovať, že nie sme len otvorená, ale aj odkrytá spoločnosť. Vzdanie sa sektorov bankového, poisťného a rozhodujúcich efektívnych, výrobných podnikov, najmä v energetike, uľahčilo odliv kapitálu zo Slovenska. Na druhej strane je v nadmernej miere prítomná šedá a čierna ekonomika. Na Slovensku je niekoľko aktívnych skupín mafiánov, ktoré sa špecializujú na vykrádanie (vybielovanie) účtov klientov bánk. Za tučné odmeny dodávajú správcovia IT bánk na CD nosičoch napálené údaje, prístupové kódy na účty a interbanking solventných klientov.

Podľa vyjadrenia bývalého prezidenta policajného zboru Jaroslava Spišiaka disponuje mafia na Slovensku takým objemom peňazí, ktorý sa rovná celému štátnemu rozpočtu. V skutočnosti kolujú informácie, že mafia disponuje objemom približne 5 HDP, to znamená najmenej 5 miliárd slovenských korún.

Autor Gustav Murín napísal knižku MAFIA v Bratislave 1989-1999 dekáda zločinu a trestu, ktorú dal práve teraz na trh. Popisuje v nej všetky známe prípady, ktoré sa v tom období

udiali a je z nich signifikantné, že boli koordinované so štátnymi orgánmi, čím aj on potvrdil, že štátna mafia je stále funkčná.

Jedným z najuznávanejších intelektuálov žijúcich na Slovensku je Rudolf Chmel, ktorý publikoval množstvo článkov o nezákonnej privatizácii a doslova rabovačke na území Slovenska. Dva razy sa stal členom vlády SR, no nedokázal zabrániť excesom Pavla Ruska a Jirka Malchárka, čím de facto s nimi súhlasil a stal sa súčasťou štátnej mafie. Od Rudolfa Chmela, jedného z najkompetentnejších znalcov slovensko – maďarskej problematiky sa právom očakávalo, že sa najviac pričíní o usporiadanie a upokojenie vzťahov medzi oboma štátmi.

Z Á V E R

Obyvatelia Slovenska žijú nedôstojný život novodobého otroka, pri upieraní svojho duchovného a ľudského rozvoja, keď väzni majú komfortnejšie podmienky na prežitie než státisíce občanov vytesnených na okraj spoločnosti. Na Slovensku nie je pluralitná demokracia a ani právny štát. Za tento stav sú zodpovedné vlády a parlamenty od roku 1990, ktoré neunikli korupcii, ale ju rozšírili do všetkých častí štátu.

V súvislosti so svetovou krízou dochádza k úbytku kapitálu aj u našich zbohatlíkov a zahraničných podnikateľov, takzvaných investorov, u ktorých narastá agresia a nenávisť, čoho priamym prejavom je prepúšťanie pracujúcich, masívne znižovanie miezd a platov u najväčšej skupiny s najnižšími príjmami.

Mozaiku štátnej mafie tvorí skupina privatizérov, politikov, eštabákov, polície, justície, prokuratúry, advokácie, výpalníci, miestne mafie, o súhrnnom počte cca 100 tisíc osôb, čo predstavuje takmer 2 % z celkového počtu obyvateľov Slovenskej republiky.

Táto skupina sa neústavne zmocnila nielen národného majetku, ale privlastňuje si vytvorenú nadhodnotu, ktorá patrí všetkým.

Útlak a ponižovanie obyvateľstva graduje a preto je nanajvýš aktuálna otázka, či táto marginálna skupina znivočí a postupne zlikviduje 98 %-nú väčšinu obyvateľov, alebo obyvatelia SR zlikvidujú štátnu mafiu povolebnou výmenou v parlamente a vo všetkých mocenských orgánoch štátu.

Na Slovensku je tiež viac ako 5 tisíc súkromných bezpečnostných služieb (SBS), ktoré založili prevažne bývalí zamestnanci polície. Armáda členov a zamestnancov SBS je ozbrojenou zložkou, ktorá akoby nahradila bývalé Ľudové milície, záštitu komunistického režimu do roku 1989. Akú úlohu však zohrá armáda ozbrojených zložiek SBS v prípade porážky súčasného zločineckého režimu na Slovensku, bude ochraňovať záujmy všetkých občanov, alebo štátnej mafie ?

Aj napriek tomu musí byť východisko a riešenie.

V poslednom období sú čoraz častejšie poslanci parlamentu prirovnávaní k dobytku. Predsa sa nájdu výnimky.

Jednou z nich je poslanec Peter Gabura, človek, ktorý vychoval deväť slušných detí a vzorných jedincov, ktorí odsudzujú hedonizmus a pôžitkársky život. V samotnom KDH bol znevažovaný už v roku 2002, keď ho Daniel Lipšic odmietal zaradiť na pätnáste miesto na kandidátku do parlamentných volieb. To ho neodradilo, ďalej sa vzorne staral o stranícku štruktúru KDH a jeho financovanie, a zrejme zľutovaním sa zdiskreditovanej špičky dostal na 77 miesto na kandidátke v parlamentných voľbách v roku 2006.

Základňa voličov KDH ho vyhodnotila ako zodpovedného a správneho človeka a posunula ho do NR SR.

Nikdy sa nedopustil zásadného prehrešku voči KDH, no i tak bol vyobcovaný z poslaneckého klubu KDH, pretože spomenul pred niekým, že Pavol Hrušovský sa nachádza na zverejnenom zozname ÚPN ako kandidát tajnej spolupráce ŠtB, o čom vie dnes každý občan na Slovensku, ktorý má prístup k internetu.

Možno aj preto bol vyobcovaný z KDH, že jeho videnie sa vymyká z ideologického fundamentalizmu kresťanských demokratov. Tvrdí, že Európa sa vydáva na šialený experiment novopohanstva, keď nastáva boj proti kresťanským koreňom Európy v mene nového pohanského veku "New Age".

Peter Gabura je zárukou a nádejou pre státisíce ľudí na celom Slovensku a je už vyvolený a aj vyzývaný slovenským kresťanským spoločenstvom na to, aby podporil, alebo bol spoluzakladateľom hnutia záchrany života na Slovensku, ktoré musí vytvoriť protipól ku všetkým stranám parlamentu.

Pri dobrej organizácii hnutia záchrany života na Slovensku a vytvorení celoslovenských štruktúr, nesmie byť prijatý do nich nikto, kto nespĺňa „kódex“, ktorý je súčasťou pripravovaných stanov, ktoré vylučujú stať sa členom takým osobám, ktoré slúžili červenej a aj modrej totalite po roku 1989, vrátane ich priamych príbuzných.

Týmto sú vyzývaní čestní, poctiví občania Slovenska, ale aj katolícka cirkev, k tomu, aby sa ako najväčšia sila vyplývajúca z historickej podstaty Slovenska angažovala v pripravovanej zmene politických pomerov v štáte, s cieľom zabezpečenia nového legálneho prerozdelenia národného majetku, ktorý si prisvojili eštabácke, komunistické a židovské živly po roku 1990. Aby sa znížila, ba zastavila demoralizácia širokých vrstiev a vrátila dôstojnosť životu ľudí.

Tento stav spoločnosti by nebol taký katastrofálny, keby cirkev bola vyvíjala väčšiu aktivitu.

Tak ako spoločenský, rodinný a hospodársky život sa atomizoval, podobne sa rozdrobila samotná cirkevná organizácia. Z jednej cirkevnej provincie do roku 1995 sa stali dve, v dobrej tradícii pražského centralizmu, ktorý staval proti sebe východ a západ Slovenska.

Ak je to na jednej strane pozitívne, na druhej strane musíme konštatovať, že týmto zložkám chýba jednota, ktorú tradične stelesňoval primas a podľa poslednej verzie kanonického práva cirkevná oblasť (Regio ecclesiastica), čím sa zrejme oslabuje jednota a váha cirkvi v spoločnosti, tak dovnútra ako aj navonok.

A zriadenie tretej cirkevnej arcidiecézy so sídlom v hlavnom meste Bratislava, bola nevyužitou príležitosťou pre takéto zjednotenie, ku ktorému žiaľ nedošlo.

Cirkev otáľa so súpisom svojho majetku, ktorý na rozdiel od minulosti, kedy ho len spravovala, dnes vlastní. Súčasťou majetku cirkvi sú aj nehnuteľnosti, vrátane pôdohospodárskych a lesných pozemkov, čo jej umožňuje podnikáť a sčasti sa samofinancovať.

S najväčšou vážnosťou a prosbou vyzývame hierarchiu katolíckej cirkvi, aby sa stala rozhodujúcou silou v podpore hnutia za záchranu života na Slovensku pri nastolení spravodlivosti.

Na Slovensku vládne inštitucionalizované násilie, ktorého priamym dôsledkom je prehlbovanie rozdielov medzi zbohatlíkmi štátnej mafie a nárastom chudoby, brutality, nenávisť a strachu väčšiny. Je potrebné dodať, že za tejto situácie nestačí, aby katolícka cirkev šírila nekonečnú pokoru a vieru v spasenie.

Tu ide o odstránenie útlaku a zabránenie genocídy obyvateľstva, čo umožní iba spoločenský zvrät na Slovensku. Samotná morálna podpora nestačí. Je potrebné, aby sa katolícka cirkev priamo zasadila a angažovala v podpore hnutia za záchranu života na Slovensku, denne

podporovala jeho životaschopnosť s cieľom návratu lásky do rodín a uctievania Svätej Trojice.

Cirkev by mala prevziať nielen úlohy učiteľky duchovného, ale aj spoločenského a hospodárskeho života. Mala by sa stať vedúcou silou spoločnosti.

Vyzývame všetkých slušných a čestných občanov, učiteľov všetkých stupňov a inteligenciu Slovenskej republiky, aby s úplnou vážnosťou podporili vznik nového subjektu hnutia záchrany života na Slovensku, ktorého program bude obsahovať zásadné princípy vedúce k postupnému odstráneniu vykorisťovania, chudoby a poroby obyvateľstva, úplnej obnovy a rekonštrukcie štátnych a mocenských orgánov štátu, spravodlivého prerozdelenia národného majetku a štátnych zdrojov.

Sme presvedčení, a vykonáme všetko preto, aby sme natrvalo vyriešili rómsku otázku a postavenie slovenských občanov maďarskej národnosti na Slovensku. Sme presvedčení, že odstránenie chudoby sa dá zabezpečiť iba a len na úkor zbohatlíkov, zlodejov štátnej mafie, ktorí ju po roku 1990 násilím vyprodukovali.

Nevyhnutnou podmienkou do budúcnosti bude vyňatie chráneného údajov o konfesii, zo zákona o ochrane osobných údajov, aby sa navždy odstránilo diskriminačné kritérium pre možnosť demokratického zastúpenia všetkých občanov v štátnych a verejných funkciách. Tieto garancie poskytujeme aj napriek očakávanému, skorému a mohutnému odsudzovaniu zo strany zbohatlíkov, médií, SIS, demagógov sľubujúcich blahobyť, slobodu a vysokú životnú úroveň.

Rátame s nálepkovaním hnutia záchrany života na Slovensku, ako klerikalizmus, fašizmus, netolerancia, s pokusmi o infiltráciu eštebákov, komunistickej nomenklatúry a členov súčasných parlamentných strán doň.

Všetkým osloveným dávame do pozornosti kontaktné adresy subjektov a osôb, ktoré hnutie v krátkej dobe založia, za účelom záchrany života na Slovensku:

Spoločenstvo Kresťanské Slovensko, Vazovova 8, 811 07 Bratislava.
e-mail spolocenstvosks@centrum.sk

Peter Gabura, 1. mája 10, 900 21 Svätý Jur.
e-mailová adresa do NR SR peter_gabura@nrsr.sk
na portál kresťanského mesačníka FAKTY gabura@fakty.sk

Mgr. Igor Matovič, Študentská 2, 917 01 Trnava
e-mail igor.matovic@obycajnιλudia.sk _ igor@regionpress.sk

Gustav Bartovic, Gorkého ul. 6, 811 01 Bratislava 1
e-mail bartovic@banoviny.sk redakcia@banoviny.sk
lattacher@banoviny.sk

Z A Č Í N A M E